De Tyrannione apud Suidam haec sunt testimonia:

Τυραννίων (1). Ἐπικρατίδου καὶ Λινδίας Ἀλεξανδρίνης, Ἀμισηνός. ἐχρημάτιζε δὲ Κορύμβου, γεγονὼς ἐπὶ Πομπηΐου τοῦ μεγάλου, καὶ πρότερον, μαθητὴς ἄλλων τε καὶ Ἑστιαίου τοῦ Ἀμισηνοῦ, ὑφ' οὗ καὶ Τυραννίων ὠνομάσθη, ὡς κατατρέχων τῶν ὁμοσχόλων, πρότερον καλούμενος Θεόφραστος· εἶτα διήκουσε καὶ Διονυσίου τοῦ Θρακὸς ἐν Ῥόδῳ· ἀντεσοφίστευσε Δημητρίῳ τῷ Ἐρυθραίῳ· ὃς ἦχθη εἰς Ῥώμην, ληφθεὶς αἰχμάλωτος ὑπὸ Λουκούλλου, ὅτε κατεπολέμησε Μιθριδάτην, τὸν τοῦ Πόντου ἐθνῶν βασιλεύσαντα. διαπρεπὴς δὲ γενόμενος ἐν Ῥώμῃ καὶ πλούσιος ἐκτήσατο καὶ βιβλία ὑπὲρ τὰς τρεῖς μυριάδας. ἐτελεύτησε δὲ γηραιὸς ὑπὸ ποδάγρας παραλυθεὶς ὀλυμπιάδι ρκ', (2) ἐν τῷ γ' ἔτει τῆς ὀλυμπιάδος.

Huc accedunt duo alia:

Τυραννίων, ὁ νεώτερος, φοίνιξ, πατρὸς Ἀρτεμιδώρου, μαθητὴς Τυραννίωνος τοῦ πρεσβυτέρου· διὸ καὶ ὠνομάσθη Τυραννίων, πρότερον καλούμενος Διοκλῆς· αἰχμάλωτος δὲ καὶ αὐτὸς γενόμενος ἐπὶ τοῦ πολέμου Ἀντωνίου καὶ Καίσαρος, ὑπό τινος Δύμαντος ὠνήθη, τοῦ Καίσαρος ὄντος ἀπελευθέρου. εἶτα ἐδωρήθη Τερεντίᾳ, τῇ τοῦ Κικέρωνος γυναικί· ἐλευθερωθεὶς δὲ ὑπ' αὐτῆς ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ καὶ ἔγραψε βιβλία ὀκτὼ πρὸς τοῖς ξ', ὧν καὶ ταῦτα· περὶ τῆς Ὁμηρικῆς προσῳδίας· περὶ τῶν μερῶν τοῦ λόγου· ἐν ᾧ λέγει ἄτομα μὲν εἶναι τὰ κύρια ὀνόματα, θεματικὰ δὲ τὰ προσηγορικά, ἀθέματα δὲ τὰ μετοχικά. Περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου, ὅτι ἔστιν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς. Τοῦ Ἀντιγένους (3) ἡ Ῥωμαϊκὴ διάλεκτος· Ὅτι διαφωνοῦσιν οἱ νεώτεροι ποιηταὶ πρὸς Ὅμηρον· Ἐξήγησιν τοῦ Τυραννίωνος μερισμοῦ· Διόρθωσιν Ὁμηρικήν· Ὀρθογραφίαν.

Τυραννίων, Μεσσήνιος, φιλόσοφος. Οἰωνοσκοπικὰ ἐν βιβλίοις τρισί. καὶ ἄλλα δὲ τῶν βιβλίων αὐτοῦ φέρεται χρήσιμα.

Hunc locum vitiis non carere veraque cum falsis esse mixta accuratius inspicientem non fugiet. Nam ut de numeris taceam, quos jam alii manifesto vitiatos esse docuerunt (4), id mirum videatur, quod gravissimo ex his tribus ejusdem nominis viris ne unum quidem librum Suidas assignat, quamquam inter Tyrannionis

(1) Cod. Harl. VI. 200. Τυρανίων.

(2) ρυη A. B. V. E. ρπ Küst. ex auct. Patr.

(3) ἐκ τοῦ Ἀντιγένους ὅτι Ἀντιγένης A. B. V. E. ἀρτιγενής Gaisford.

(4) cf. Kusterus et Bernhardyus ad Suidae l. l. Bayle dict. hist. et crit. a. Tyrannion. Brucker d. phil. Rom. II, p. 19. Apud Suidam enim qui senem podagra confectum obiisse Olymp. CXX dicit in numero vitium esse ex Syllae, Luculli, Ciceronis, Strabonis aetate qua vixit Tyrannio manifestum est. Stahr. Arist. II, p. 126 n. 2. Die offenbar falsche Angabe des Suidas etc.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

Phoenicis scripta ἐξήγησιν τοῦ Τυραννίωνος μερισμοῦ commemorat. Cujus tandem Tyrannionis nisi magistri sui Amiseni? Unde si quantum vix ac ne vix quidem potest concedamus, Tyrannionem minorem quos Suidas fuisse ejus libros confirmat omnes scripsisse, id tamen apparet, Amisenum περὶ μερισμοῦ sive περὶ τῶν μερῶν τοῦ λόγου opus composuisse. Sed videamus singula.

Priusquam vero quae nobis proposuimus enarremus, hoc praemonendum videtur de tertio Tyrannione Messenio nullam notitiam nisi quam Suidas tradiderit ad nostram memoriam pervenisse. Itaque de eo tacere et de duobus tantum reliquis disserere cogimur.

Tyrannionem majorem Amisi in Ponto natum esse Suidas prodit, quem Strabo testis locupletissimus confirmat, quum inter Amisenos eruditione illustriores etiam Tyrannionem nominet (¹). Quo autem anno in lucem editus sit, lexicographus non addit, sed aetatem ejus obiter indicat γεγονὼς ἐπὶ Πομπηΐου τοῦ μεγάλου, ubi γεγονὼς non de anno natali accipiendum esse jam verba καὶ πρότερον demonstrant. Graviora sunt quae sequuntur. Narrat enim aliquot versibus interjectis Tyrannionem ductum fuisse captivum Romam a Lucullo, quum Mithridatem Ponticarum gentium regem vicisset. Ubi vero Romanorum in manus venerit, in vita Luculli a Plutarcho enarrata refertur. Hic testis enim gravissimus memoriae prodit, Amiso expugnata etiam Tyrannionem grammaticum captum fuisse, quem a Lucullo sibi petiisse Muraenam et acceptum manumisisse, Lucullum vero id aegre tulisse, quod tam insigni virum doctrina ex servo fieri libertinum noluisset (²). Ex hoc loco certissimum est Tyrannionem eximiae eruditionis fama jam tum celebratum fuisse. Amisum anno septuagesimo a. Chr. captam esse constat. Egerit Tyrannio tum fere annum trigesimum; non multum igitur a veritate aberrare nobis videmur, si grammaticum paullo post vel ante centesimum annum a. Chr. natum putamus.

De parentibus, quos nominat Suidas, Epicratide patre et Lindia Alexandrina matre nihil alibi proditur. Quae verba sequuntur ἐχρηματίζε κορύμβου (Gaisf. κόρυμβος) obscurissima sunt. Patri an filio hoc nomen datum sit, non apparet. Si patri, cur hoc factum est? Si cum Bernhardyo (³) nomen per irrisionem dictum et quidem filio

---

(¹) Strabo XII. p. 548. Μέχρι μὲν δὴ δεῦρο Ἀμισηνή. Ἄνδρες δὲ γεγόνασιν ἄξιοι μνήμης κατὰ παιδείαν ἐνταῦθα· μαθηματικοὶ μὲν, Δημήτριος ὁ τοῦ Ῥαθηνοῦ καὶ Διονυσιόδωρος, ὁμώνυμος τῷ Ἴκενι γεωμέτρῃ· γραμματικὸς δὲ Τυραννίων, οὗ ἡμεῖς ἠκροασάμεθα.

(²) Plut. Luc. 19. τότε καὶ Τυραννίων ὁ γραμματικὸς ἑάλω. Μουρήνας δ' αὐτὸν ἐξῃτήσατο, καὶ λαβὼν ἀπηλευθέρωσεν, ἀνελευθέρως τῇ δωρεᾷ χρησάμενος. οὐ γὰρ ἠξίου Λούκουλλος ἄνδρα διὰ παιδείαν ἐσπουδασμένον, δοῦλον γενέσθαι πρότερον, εἶτα ἀπελεύθερον. ἀφαίρεσις γὰρ ἦν τῆς ὑπαρχούσης ἢ τῆς δοκούσης ἐλευθερίας δόσις.

(³) Bernh. l.l. Nihil tamen vetat κορύμβου per irrisionem dictum interpretari velut Philocles Ἀλμίωνος, Antimachus ψακάδος, Theocritus quidam Ἐλαφοστίκτου apud Lysiam c. Agor. p. 456 vocabantur. Κόρυμβος si probamus in promptu est Hegesippus ὁ Κρώβυλος.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

inditum fuisse magis placeat, alia difficultas offertur. Nam in verbo χρηματίζειν (¹) non solum inest nominari sed etiam nomen assumere. Estne igitur ab aliis nomen impositum, an se ipse ita appellavit? Si illud fingis, habes puerum condiscipulis suis odiosum et gravem, si hoc mavis, vanum et insolentem. Quum vero pueri nomen, quod exagitaret vexaretque condiscipulos suos, ab Hestiaeo magistro in Tyrannionem (²) mûtatum audiamus, facile in eam opinionem adducimur, ut putemus, adolescentem naturae bonitate elatum fortasse quos in omnibus doctrinis antecederet condiscipulos contempsisse et a magistro Tyrannionem, ab his κόρυμβον (cacumen, vertex) nominatum esse. Sin vero lectio κορύμβου sana est, non aliter intelligi potest, nisi Tyrannionem se ipsum filium nominasse summi viri, quod cognomen ex patris Ἐπικρατίδου nomine duxerit. Nam αἱ ἐπικρατίδες (tegumentum quoddam capitis) et κόρύμβος (ornamentum capitis) similia significant.

Magistris Tyrannio adolescens usus est pluribus, inter quos nominantur Hestiaeus Amisenus et Dionysius Thrax (³), cui jam aetate provecto simul cum Demetrio Erythraeo (⁴) Rhodi operam dedisse fertur. Athenas eum profectum esse et inde Aristionis tyrannidem fugientem in patriam se recepisse unde Bruckerus (⁵) id sumpserit nescio, equidem id in Plutarchi (⁶) verbis inesse negarim. Neque vero non est verisimile Athenis eum fuisse, si reputaveris urbem cum per se clarissimam tum Peripateticorum sedem fuisse, quorum vel potius Aristotelis praecepta in scriptis illius perlucent. Quam opinionem etiam aliunde probare possumus.

Postquam cum Lucullo Romam venit, artem suam professus est et mox clarus factus et dives triginta millia librorum sibi comparavisse traditur. Addit prae-

---

(¹) Steph. Thes. s. v.

(²) Alio judicio usus est Graefenhanius Gesch. d. kl. Phil. I, p. 404. Solche Namendeutungen haben immer etwas Verdächtiges. Vielleicht war Tyrannion sein rechter und nur Theophrast der beigelegte Name, den er wegen seiner Liebe zu den Werken des Aristoteles von seinen Mitschülern oder Zeitgenossen bekommen haben mochte.

(³) Clinton Fast. Hell. III, p. 131. ad. ann. 107. Dionysius Thrax come between Aristarchus and Tyrannio. Suidas. s. v. Aristarchus began to be eminent b. C. 156, Tyrannio was brought to Rome b. C. 71. An interval of eighty five years. Dionysius in his youth might have heard Aristarchus in his old age; but it is not probable that he could have lived to teach at Rome in the time of Pompey. Suidas therefore may be thus corrected. Διονύσιος — Ἀριστάρχου μαθητὴς γραμματικὸς καὶ ἐξηγήσατο Τυραννίωνι τῷ προτέρῳ, ὃς ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Πομπηΐου τοῦ μεγάλου. Haec Clintoni conjectura mihi magis placet quam quod pro ἐν Ῥώμῃ vulgo scribitur ἐν Ῥόδῳ, quia, quamquam Rhodi Dionysium artem professum esse recte ita docemur, tempora tamen inter se conciliari non possunt. Quo enim tempore Sullae honoribus Pompeji gloriola primum accrescere coepit, Dionysius fortasse jam e vita abierat.

(⁴) Diog. Laert. V. in Demetr. c. 5. Ἐρυθραῖος πολιτογραφηθεὶς ἐν Τήμνῳ. Quocum Demetrio num iisdem studiis certarit an inimicitias exercuerit Tyrannio, ut alii volunt (Stahr. l. l. p. 123) ex verbis Suidae non intelligitur.

(⁵) Brucker. d. phil. Rom. II. p. 19. n.

(⁶) Plut. Lucull. c. 19.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

terea Suidas et mortis annum et quo morbo confectus vita decesserit, reliqua tacet. At Strabo et Plutarchus (1) uno ore confirmant Tyrannionem praefecto bibliothecae Apellicontis a Sulla Romam allatae officiis conciliato, ut Aristotelis scripta sibi traderentur impetrasse. Quid? Ut aditus ad Aristotelis scripta sibi pateret, quae Ciceronis testimonio Romae ab ipsis philosophis praeter admodum paucos ignorarentur (2) studiosissime expetiisset, nisi Athenis non solum Peripateticis operam dedisset, sed etiam Apellicontem et Aristotelis scripta habuisse et edidisse jam cognovisset (3).

Quae hucusque exposuimus ad Tyrannionem priorem spectare, qui ejus in scriptis suis mentionem fecerunt omnes consentiunt; de illo grammatico ejusdem nominis, qui Ciceronis in epistolis et ad Atticum et ad Quintum fratrem saepius invenitur, magna dissensio est. Nam et Kusterus, et nostra memoria fere omnes vel palam vel obscurius Amisenum grammaticum jam quinquagesimo octavo anno a. Chr. aetate confectum podagra decessisse confirmant, Tyrannionem vero, quo Atticus et Cicero usi sint, Phoenicem fuisse existimant (4).

---

(1) Strabo XIII, 609. Plut. Sulla c. 26.

(2) Cic. Top. in.

(3) Quam partem in Aristolelis libris edendis Tyrannio habuerit saepius quaesitum est sed variae sunt doctissimorum hominum et discrepantes sententiae. Cf. Schneider. praef. ad Arist. H. A. vol. I, p. 85. sq. Brandis Rh Mus. Jahrg. I. p. 237. Hubmann. Jahn's Jahrb. f. Philol. Suppl. III. p. 124 sq. Graefenhan. Gesch. d. klass. Philol. I, p. 357 etc. Accuratissime de hac re disputavit Stahrius Arist. II, p. 128, qui Tyrannionem a praefecto bibliothecae exemplaria non solum quae legeret sed in domo sua haberet impetrasse Strabonis et Plutarchi verbis confirmavit. Libros acceptos Tyrannionem transcribendos curasse neque memoriae proditum est neque eum id fecisse existimem. Nam si eos edidisset, quomodo fieri potuit, ut anno quadragesimo quarto a Chr. viginti quatuor annis post quam Tyrannio Romam venit, ab ipsis philosophis praeter admodum paucos ignorarentur? Tantum igitur thesaurum vel sibi servavisse vel cum paucis tantum amicis, ut cum Attico et Cicerone, communicasse videtur. Neque vero non dubito, an Cicero totam Aristotelis librorum rationem a Tyrannione acceperit. Quamquam enim versatissimum in graecis litteris eum fuisse putamus, eundem tamen obscuritates quas scripta Aristotelis et ea corrupta praeberent omnes sine rhetoris ope intellexisse persuaderi nobis non potest. Tyrannionis vero opera an uteretur postea, quum simili afficeretur difficultate, ut infra monstrabimus, eum haerere videmus. Antequam Tyrannio Romam venit, Ciceronem Aristotelis libros jam legisse, id quod Stahrio placet (l. l. p. 140. sq.) eosque magis quam obiter Athenis novisse negem. Nam et Peripateticos num Cicero audierit valde dubitamus et si audisse damus, eos neque omnia neque quae iis trita essent Aristotelis scripta satis perspecta habuisse Athenaeus testatur (XIII, p. 609). Tum vero Ciceronem quem non plus operae in philosophiam contulisse scimus, quam futuro oratori opus esset, priusquam summos in republica honores consecutus esset, Stagyritae libris vacavisse vix credi potest. Denique paucis annis postquam Tyrannio in domo ejus bibliothecam et disposuerat et suppleverat, anno dico quinquagesimo primo a. Chr. Cicero de finibus bonorum et malorum libros illos Aristoteliis placitis refertos condere sibi proposuit (de leg. I, 20), quo tempore quum auctoritatem suam in dies imminui videret, ut curam animique angorem levaret, in studiis philosophiae conquievit. Aristotelis vero libros a Tyrannione acceptos Andronicum Rhodium divulgasse ex Plutarchi verbis παρ' αὐτοῦ Ἀ. Ῥ. εὐπορήσαντα τῶν ἀντιγράφων εἰς μέσον θεῖναι consequitur. Nescio an ab hoc librarii hos libros acceperint.

(4) V. Kust. ad. l. Hubmann. Jahn's Jahrb. f. Phil. p. 125. Im Vorbeigehen will ich bemerken, dafs der genannte Tyrannio († 58) nicht, wie so häufig geschehen ist, mit seinem Schüler Tyrannio dem jün-

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

Tyrannionem majorem jam quinquagesimo octavo anno a. Chr. e vita abiisse ne credamus epistola Ciceronis ad Atticum impedimur. Anno enim antequam in exilium ivit Cicero jam de salute sua timens, ut animum a sollicitudine avocaret, librum de geographia Attico auctore componendum susceperat. Opus erat magnum, res ad explicandum difficiles. Tum primum Tyrannionis meminerat, num forte ejus auxilio uteretur (¹). Senis decrepiti, credo, et podagrae morbo confecti. Talis autem erat Tyrannio testimonio Suidae, si jam anno sequente mortuus esse putatur. At non de Tyrannione majore sed de Phoenice cogitandum esse dices. Perpendamus igitur, quae de hoc Tyrannione minore tradita sint. Refert Suidas eum fuisse natione Phoenicem, Artemidori filium, Tyrannionis majoris discipulum, ideoque ei hujus nomen inditum esse, quum antea Diocles appellaretur; bello inter Antonium et Caesarem captum, a Dymante quodam Caesaris liberto emptum, Terentiae postea, Ciceronis uxori, donatum et ab ea manumissum, Romae eum docuisse. Fingamus haec omnia constare et praeter consuetudinem Suidam accurate sibi tradita perscripsisse, manifestum est vel post vel non multo ante tricesimum annum a. Chr. Phoenicem Romam venisse. At sedecim annis ante librum, quem Tyrannio scripserat et Attico audiente recitaverat, Cicero ab amico petiit (²). Quod etsi cum Bernhardyo posueris in Antonii nomine vitium inesse (³) et Phoenicem illum nescio quo bello gallico vel civili captum a Terentia manumissum esse, rem nondum expediveris. Nam discipulum non ante magistri sed post mortem in domo Ciceronis fuisse videbis. Difficultates augentur, quod a Terentia, Ciceronis uxore, manumissus dicitur. Hoc

---

geren aus Phoenicien, der im Hause des Cicero in besonderer Gunst stand, auch dessen Bibliothek ordnete und acht und sechszig Bücher meist philologischen Inhalts schrieb, verwechselt werden darf. Schneider. l. l. de dispositione ut cogitem, facit recordatio locorum Ciceronis in Epp. ad. Att. 2, 6. 4, 4 et 6, ubi reliquias bibliothecae disposuisse et designasse Tyrannio, sed junior et antiquioris discipulus narratur. Graefenhan. Gesch. d. klass. Phil. I, p. 406. Der jüngere Tyrannio, um diesen hier gleich mitzunehmen, auch Tyrannion Phoenix und früher Diocles genannt, war ein Freigelassener der Terentia, Cicero's Gemahlin, und lehrte in deren Hause. Lersch. Sprachphil. der Alten II, p. 58. Es scheint aber dieser Tyrannion derjenige Grammatiker zu sein, den uns Suidas als Freigelassenen der Terentia, der Gemahlin des Cicero, angibt. Quae refert Parthey. (Alex. Mus. p. 131) errorum sunt plena. Aliter senserunt Clint. l. l. p. 185. Bayl. l. l. Brucker. l. l.

(¹) Cic. ad Att. II, 6. Etenim γεωγραφικά, quae constitueram, magnum opus est; ita valde Eratosthenes, quem mihi proposueram a Serapione et Hipparcho reprehenditur: quid censes, si Tyrannio accesserit? Et hercule sunt res difficiles ad explicandum et ὁμοειδεῖς. Att. ib. 4. Fecisti mihi pergratum, quod Serapionis librum ad me misisti: ex quo quidem ego, quod inter nos liceat dicere, millesimam partem vix intelligo.

(²) Cic. ad Att. XII, 6. Venio ad Tyrannionem. Ain' tu? verum hoc fuit? sine me? At ego quoties, quum essem otiosus, sine te tamen nolui? Quomodo hoc ergo lues? Uno scilicet, si mihi librum miseris, quod ut facias, etiam atque etiam rogo. Etsi me non magis liber ipse delectabit, quam tua admiratio delectavit. Amo enim πάντα φιλόδημον (Mein. vind. Strabon. p. 242 φιλειδήμονα) teque istam tam tenuem θεωρίαν valde admiratum esse gaudeo.

(³) Bernhardyus ad l. In Antonii nomine falsus fuit scriptor.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

ante mortem Ciceronis vel ante divortium quadragesimo sexto anno factum vix admitti potest. Sed ut fingamus et in hac re Suidam errasse et jam antea Tyrannionem libertum in domo Ciceronis fuisse, ceteri loci in epistolis et ad Atticum et ad Quintum fratrem respiciendi sunt. Post reditum in patriam Tyrannione usus est Cicero, ut librorum suorum reliquias disponeret et designaret; quod negotium quam bene gesserit collaudat (1). Duobus annis post Quinto fratri, jam in Galliam profecto, quum bibliothecam supplere vellet et novos libros comparare, promisit se Chrysippo imperaturum, cum Tyrannione locuturum, quod res nisi per hominem et peritum et diligentem confici non posset (2). Nonne haec omnia in Tyrannionem majorem cadere videntur, qui ipse tantam librorum copiam sibi paraverat, ut in his rebus facile esset versatissimus? Nunc vide, quam diversis vocabulis utatur. Chrysippo imperabit, cum Tyrannione loquetur. Et Chrysippus erat libertus. Quo tempore Ciceronis libros disposuit Tyrannio, eodem et Marci et Quinti filios erudivit. Laudat Cicero progressus filii fratris et addit, id se magis nunc animadvertisse, quod Tyrannio apud se doceret (3). Antea igitur Ciceronis in domo non docuit. Paullo post pueros Paeonio rhetori, Dionysio, Attici liberto, et Chrysippo, suo liberto, erudiendos eum tradidisse legimus. Videtur igitur et Cicero occasione praebita usus a Tyrannione petiisse, ut dum ad libros disponendos adesset, liberos quoque doceret, et grammaticus bibliotheca disposita et designata Ciceronis domum reliquisse. Constat vero Tironem, Chrysippum ceterosque libertos nunquam nisi morbo vel alia re coactos a patrono suo discessisse. Quid? Si Tyrannio semper in domo Ciceronis fuisset, quomodo fieri potuit, ut Atticum amicum jocosis verbis castigaret, quod solus grammaticum recitantem audiisset? (4) Itaque quum Tyrannio, cujus Cicero in epistolis mentionem facit, vir acris ingenii atque in libris et comparandis et disponendis versatissimus, non libertus sed amicus fuisse videatur, facere non possum, quin cum Drumanno consentiam Amisenum esse, quem Lucullus ex Asia in Italiam deduxerit (5).

Quodsi eum jam anno quinquagesimo octavo a. Chr. mortuum esse affirmant, falluntur. Postremum enim Tyrannionis nomen invenitur in epistola quadragesimo sexto anno a. Chr. ad Atticum scripta. Huc accedit, ut Strabo se Tyrannionem Ami-

---

(1) Cic. ad Att. IV, 4b. Offendes enim designationem Tyrannionis mirificam librorum meorum; quorum reliquiae multo meliores sunt, quum putaram. Etiam velim mihi mittas de tuis librariolis duos aliquos, quibus Tyrannio utatur glutinatoribus. Ib. 8a. Postea vero quam Tyrannio mihi libros disposuit, mens addita videtur meis aedibus.

(2) Cic. ad Qu. Fr. III, 4. De bibliotheca tua Graeca supplenda, libris commutandis etc. Chrysippo tamen imperabo et cum Tyrannione loquar. Ib. III, 5. De libris, Tyrannio est cessator — sed res est operosa et hominis perdiligentis.

(3) Cic. ad Quint. Fr. II, 4. Quintus tuus, puer optimus, eruditur bene, quod Tyrannio docet apud me.

(4) v. s. p. 5. n. 2.

(5) Drumann's Gesch. Roms. V. p. 608. n. Ein Gelehrter Asiat, Lucullus Gefangener im mithridatischen Kriege und in Rom auch der Lehrer der Söhne des M. u. Qu. Cicero.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

senum audivisse testetur (οὗ ἡμεῖς ἠκροασάμεθα); quod nusquam nisi Romae factum esse existimandum puto (¹), ubi Strabo, si Grofskurtio credendum est ab anno vicesimo nono ad annum vicesimum quintum morabatur (²). Sin autem conceditur Tyrannionem non ante hoc tempus e vita decessisse, nihil obstat, quin illum Olympiadis numerum apud Suidam ρκ' in ρπη' mutandum judicemus (³). Nam si Tyrannionem eodem fere tempore natum esse pones, quo Dionysius Thrax vulgo floruisse putatur, ad octogesimum annum vixerit, quae aetas, quamvis admodum provecta nec Suidae testimonio repugnat, nec mira videbitur, qui quam grandaevi Aristophanes ille Byzantius aliique grammatici mortui sint memoria tenet. Tum vero Tyrannio alter sive Actiaco sive alio bello captus majorem audire poterat et fortasse discipulum magister eo magis diiexit, qui iisdem rebus adversis conflictatus esset.

Venimus ad scripta, quae sub nomine Tyrannionis minoris feruntur. Suidam auctorem secuti etiam nostra memoria fere omnes sexaginta octo (⁴) libros illum scripsisse affirmant. Qua de re nos dissentire jam supra commemoravimus. Sed res difficilis est ad judicandum, quod ubicunque in libris suis scriptores veteres Tyrannionem nominant, cognomen non adjiciunt. Itaque quaerendum censeam, num scripta, quorum fragmenta ad nos pervenerint, Amisenus an Phoenix composuerit. Librum, qui inscribitur περὶ τῶν μερῶν τοῦ λόγου grammatico majori attribuendum esse Lehrsii auctoritate adjuti etiamnunc contendimus (⁵). Etiam de Homerica prosodia dubito an Amiseno non abjudicari possit. Nam in eo libro Tyrannionis, quem Cicero ab Attico petiit, aliquid de accentu esse disputatum ex verbis epistolae opinari licet (⁶). Haec esse incerta confiteor nec sententiam jam ab aliis (⁷) propositam am-

(¹) Schoell. Gesch. d. griech. Litt. II, p. 555. Zu Amisus, wo er eine Schule stiftete, wurde er der Lehrer Strabo's. Hoc non concedam; quatuor enim vel quinque annis antequam Strabo natus est Tyrannio a Lucullo ex Asia deductus Romae jam docuerat. Hunc errorem vitaturus Graefenhanius (l. l. p. 405.) in alium incidit, qui Tyrannionem minorem in Orientem reversum Amisiae (sic!) ludo aperto a Strabone audiri facit. Idem Kusterus l. l. notavit.

(²) Grofskurt's Vorr. z. Strabo's Erdbeschr. §. 3. p. XIII. Vermuthlich blieb er den Winter über dort (Korinth), um die Stadt und Nachbarschaft, namentlich auch Athen und Attika, kennen zu lernen, und gelangte dann im Frühjahr 725 nach Rom, wo er drei oder vier Jahre verweilte.

(³) Ita jam Bernhardyus corrigere voluit, quod ad litterarum ductum proxime accederet; sed cur rationes temporum magis cum ροη' concordare putaret non adjunxit.

(⁴) Ita vulgo legitur. Codd. dant β'β' πρὸς ῃ καὶ ξ'. Bernhardyo (a. l.) vestigia librorum suadere videntur ἑκατὸν καὶ ξ'. Sed locus sola conjectura sanari non possit.

(⁵) Lehrs. Herodiani scripta tria emendatiora p. 416. Alte Grammatiker schrieben περὶ μερισμοῦ oder περὶ μερισμοῦ τῶν τοῦ λόγον μερῶν. So Apollonius Dyscolus vier Bücher nach Suidas, und vor ihm der ältere Tyrannio, wozu der jüngere Tyrannio einen Commentar. cf. Stahr l. l. p. 126. n. 1. Corrigenda videntur, quae Graefenhan. l. l. I, p. 405 u. 469 et Lersch. l. l. II, p. 58 afferunt. Hic vel a se dissentire videtur; ib. p. 265, III, p. 83. cf. Schoell. l. l.

(⁶) Cic. ad Att. XII, 6. Scire enim vis, quo uno animus alitur; sed, quaero, quid ex ista acuta et gravi refertur ad τέλος.

(⁷) Drumann. l. l. p. 85. Andere schickten ihm ihre Arbeiten; keine war ihm willkommener, als die

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

plexus essem, nisi Servius, quarti vel quinti saeculi grammaticus, qui librum de accentibus reliquit, tradidisset, Tyrannionem Amisenum quattuor scripsisse esse prosodias, βαρεῖαν, μέσην, ὀξεῖαν et περισπωμένην (¹). Itaque non inconsiderate facere nobis videmur, si illud scriptum περὶ τῆς Ὁμηρικῆς προσῳδίας Tyrannioni Amiseno attribuimus. Si vero reputaveris, quam arcto vinculo apud veteres grammaticos omnes quaestiones grammaticae et inter se et cum Homero conjunctae sint, ὀρθογραφίαν quoque, διόρθωσιν Ὁμηρικήν (²), ὅτι διαφωνοῦσιν οἱ νεώτεροι ποιηταὶ πρὸς Ὅμηρον quin ei mecum des non dubitabis. Quum vero ex his scriptis quae habemus fragmenta omnia sumta videantur, sequitur, ut Tyrannio quem veteres grammatici laudant sit Amisenus. De duobus scriptis, quae praeter ἐξήγησιν supersunt et περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου et περὶ τοῦ σκολιοῦ μέτρου (³) num ab Tyrannione majore an minore scripta sint, quod horum operum nihil praeter nomen exstat, dijudicare non licet. Quamquam, si Suidam dixisse reputo commentarium περὶ τοῦ σκολιοῦ μέτρου Tyrannionem a Cajo Caesare facere jussum esse, nescio an de hac quoque re a majore sit scriptum, qui fuit Cajo Caesari aequalis. Liber vero περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου qua aetate et a quo scriptus sit ne Oedipus quidem explicet. Itaque Bernhardyo aliisque, si Tyrannioni minori datur non repugno (⁴).

Quae quum ita sint nisi vereremur ne artificiosius videremur quam criticae arti convenientius agere, duas illas Suidae notationes aliquot versibus mutatis alioque loco insertis sic pronuntiaremus scribendas esse:

Τυραννίων, Ἐπικρατίδου — μυριάδας· ἔγραψε περὶ τῆς Ὁμηρικῆς προσῳδίας, περὶ τῶν μερῶν τοῦ λόγου, ἐν ᾧ λέγει ἄτομα μὲν εἶναι τὰ κύρια ὀνόματα, θεματικὰ δὲ τὰ προσηγορικά, ἀθέματα δὲ τὰ μετοχικὰ· ὅτι διαφωνοῦσιν οἱ νεώτεροι ποιηταὶ πρὸς Ὅμηρον· διόρθωσιν Ὁμηρικὴν· ὀρθογραφίαν. ἐτελεύτησε δὲ γηραιὸς ὑπὸ ποδάγρας παραλυθεὶς ὀλυμπιάδι ρπή, ἐν τῷ γ' ἔτει τῆς ὀλυμπιάδος.

Τυραννίων ὁ νεώτερος — καὶ ἔγραψε βιβλία (ὀκτὼ πρὸς τοῖς ξ'?) ὧν καὶ ταῦτα· περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου, ὅτι ἔστιν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς τοῦ Ἀντιγένους (?) ἡ Ῥωμαικὴ διάλεκτος· ἐξήγησιν τοῦ Τυραννίωνος μερισμοῦ.

Untersuchungen des Tyrannion über die Prosodie; die Accentlehre schreckte ihn nicht ab, er konnte die Zeit nicht erwarten, sie mit Cicero zu lesen.

(¹) Endlicher anall. gramm. p. 530. Servius de acc. §. 20 Tyrannio vero Amisenus, quem Lucullus Mithridatico bello captum Lucio Murenae concessit, a quo ille libertate simul et civitate donatus fuit, quattuor scribit esse prosodias βαρεῖαν, μέσην, ὀξεῖαν et περισπωμένην. Atque memoriae proditum est, hunc ante alios fuisse pronuntiatione potiorem, quod nequaquam assequi potuisset, nisi tenore singularum vocum diligentissime perquisito.

(²) Graefenhan l. l. Und soll auch eine Ausgabe des Homer beabsichtigt haben, die aber nicht zu Stande kam. Quo ex fonte vir doctissimus id hauserit nescio.

(³) Suid. s. v. σκολιόν: ὑπόμνημα ἔγραψε Τυραννίων περὶ τοῦ σκολιοῦ μέτρου, ὃ προετάθη αὐτῷ ὑπὸ Γαΐου Καίσαρος. Idem legitur ap. Schol. ad Arist. Ran. v. 1337.

(⁴) Bernhardy Gesch. d. Griech. Litt. I. p. 395. Graef. l. l. 405, 425 et saepius.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

Fontes et subsidia, quibus Tyrannio major usus fuerit, certo demonstrari non possunt, neque magis, quo ambitu Homericis studiis vacarit, num athetesibus quibusque usus sit, qua ratione lectiones suas probarit, qua orthographiam, qua grammaticam uniuersam tractarit, propterea quod scholiastae in nudis lectionibus memorandis acquiescere solent rationibus aut omissis aut obiter affixis. Nonnulla tamen ex iis, quas habemus reliquiis divinando assequi possumus. Tyrannionem de accentibus aliisque rebus ab Aristarcho ejusque cultoribus dissensisse legenti in promptu est. Omnibus fere locis nonnullis exceptis ejus lectiones refutari videbit; num recte necne in tanta testimoniorum inopia diiudicare difficile sit, quod quae habemus quum admodum sunt mutila, tum ab adversariis tradita, qui ut diligenter attulerunt, quibus sententias suas defenderent, ita quae Tyrannio pro se dixit, neglexerunt. Haec dissensio, cui plurima, quae supersunt, debemus, unde orta sit neminem, qua ratione grammatici veteres artem suam excolerent, strenue persecutum praeteribit. Quo enim tempore Tyrannio scripsit et Aristarchi ejusque discipulorum auctoritas et illud dicendi genus, quod vulgo vocatur κοινή, nondum adeo praevaluit, ut quae non erant consentanea et inusitata haberentur et ut barbara repudiarentur. Multa ergo, quae Aristarchus sive observandi diligentia sive sensu insito ad penetralia quasi linguae perductus jam rejecerat, quod e sermone vulgari nondum abiissent, Tyrannio non improbavit, apud quem et analogiam vel rationem et anomaliam vel consuetudinem et usum valere videmus. Dialectos enim eum non repudiasse sed etiam defendisse ex reliquiis cognosci licet (ἀνδρειᾶς, ἄχρειος scripsit Attico more, Καρκησός Cyzicenorum). Neque tamen constanter idem eum fecisse docet illud fragmentum ex lexico de spiritibus sumptum, in quo legitur, litteram υ initio verbi positam semper spiritum asperum habere; quam regulam Tyrannionem quoque in Homeri carminibus ὕμμες scribentem secutum esse, quamquam ὕμμες Aeoles pronuntiarent. Unde factum sit ut ab Aristarchi doctrina a Dionysio Thrace tradita desciscceret, si quaeritur, non habeo quod respondeam nisi quod Aristotelicae philosophiae praecepta tanto studio amplexus erat, ut a Strabone φιλαριστοτέλης nominaretur. Aristoteles vero linguas non natura sed usu ortas esse dixerat ([1]). Nec desunt vestigia Tyrannionem etiam in aliis rebus grammaticis explicandis Aristotelis doctrinam secutum esse. Quamquam enim grammaticam esse ἐμπειρίαν τῶν παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσι λεγομένων ([2]) Dionysius ille Thrax dixerat, Tyrannio eam θεωρίαν τῆς μιμήσεως nominasse traditur. Quis in his verbis Aristotelis discipulum non agnoscat? Itaque a duobus magistris eruditum, eorum diversas sententias ut conciliaret Tyrannionem studuisse confirmaverim, praesertim quum idem studium anomaliam cum analogia conjungendi Cice-

([1]) Lersch. l. l. I. p. 37 sq.
([2]) Lersch. l. l. II, p. 67 sq.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

ronis (1) in scriptis ejusque amici Terentii Varronis (2) reperiatur, quibus cum viris necessitudinem quandam et studiorum et sententiarum Tyrannioni intercessisse verisimile est.

Quae quum ita sint Tyrannionem, virum acris ingenii, in numero eorum grammaticorum ponendum putem, qui suam et propriam haberent viam ac rationem, qua de rebus grammaticis judicarent, nec uni alterive scholae addicti magistri verba constanter repeterent. Qua quidem ratione, quum quasi medium cursum tenere vellet, vera non semper eum invenisse, sed multa nova et saepe inaudita (3) excudisse non negem.

Περὶ τῆς Ὁμηρικῆς προσῳδίας.

I. Il. A., 116 Lex. Gud. s. v. ὡς. Ἀρίσταρχος δὲ παρῄνει καὶ Τυραννίων τὸ ὡς ἐν τῇ μέσῃ φράσει περισπᾶν, εἰ μὴ ὑποτάσσοιτο συνδέσμ... ὡς τὸ καὶ ἀλλὰ. καὶ ὡς ἐθέλω, ἐπειδὴ ὡς ἄγεν εἶκος Αθήνη· ἀλλὰ καὶ ὡς ἱππεῦσι μετέσσομαι. ἀλλ' οὐδέπω σε ἔολπα ὀνόσεσθαι κακότητα. Eadem inveniuntur sed emendatiora ap. Cram. An. Ox. I. p. 449, 11. Ἀρίσταρχος δὲ παρῄνει καὶ Τυραννίων τὸ ὡς ἐν τῇ μέσῃ φράσει περισπᾶν, εἰ μὴ ὑποτάσσοιτο συνδέσμῳ ὡς τὸ καὶ:

ἀλλὰ καὶ ὣς ἐθέλω Il. 1, 116.

ἐπεὶ ὣς ἄγε νεῖκος Αθήνη Il. 11, 721.

ἀλλὰ καὶ ὣς ἱππεῦσι μετέσσομαι Il. 4, 322.

ἀλλ οὐδ' ὥς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος Od. 5, 379.

His vero duobus locis τὸ μὴ ejiciendum esse et allata exempla docent et Cram. An. Ox. II, 373, 5. Ἀρίσταρχος δὲ παρῄνει καὶ Τυραννίων τὸ ὡς ἐν μέσῃ φράσει περισπᾶται (? περισπᾶν) εἰ ὑποτάσσοιτο συνδέσμῳ· ὥσπερ ἐπὶ τῶν τοιούτων. Sequuntur fere eadem exempla (Il. 11, 710; 721; 1, 116; Od. 5, 219; 379). Similes regulas et alii grammatici velut Herodianus apud Joann. Alex. p. 31, 30 (ubi ἀγένικος in ἄγε νεῖκος mutandum est, id, quod Dindorfius neglexit), Trypho ap. Herm. d. em. rat. gr. p. 466 et ib. 111.; Apio et Herodorus ap. Eust. Il. p. 62, 2 proposuerunt. Num Apollonius nihil novandum esse putaverit nec ex illo a Spitznero jam laudato loco Apollonii de adverb.

---

(1) Lersch l. l. I, p. 142. Aber schon aus dem oben Angegebenen geht hervor, dafs er (Cicero) weder Analogie noch Anomalie zur Richtschnur nahm, sondern dafs er den Wohlklang als den Grundsatz ansah, der bei schwieriger Entscheidung die Formbildung bedingen sollte.

(2) Varro d. ling. lat. IX, p. 458 Spengel. Consuetudo et analogia conjunctiores sunt inter se, quam hi credunt. Quod est nata ex quadam consuetudine analogia et ex hac consuetudo, ex dissimilibus et similibus verbis eorum quod declinationibus constat, neque anomalia neque analogia est repudianda, nisi si non est homo ex anima, quod est homo ex corpore et anima.

(3) Lehrs. Aristarch. p. 259. Quod quantum valeat intelligitur maxime comparatis quibusdam posterioris aevi grammaticis cum alios dico tum Tyrannionem et Ascalonitam Ptolomaeum, qui Gottschedii simili studio nihil non certa quadam regula adstringi volebant (a quo sermo ingenioso homini similis abhorret), qui inauditos nec a paradosi vel ab Herodiano modestisque grammaticis receptos accentus excudebant.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

p. 581, 3 nec ex altero de conjunct. p. 523, 20 certo quidem intelligitur. De ὥς v. Jen. Litter. Zeit. 1809. No. 245, S. 141.

II. Schol. Ven. Il. A., 126. ταῦτ': τὸ δὲ ταῦτ' Τυραννίων ὀξύνει, ἵν' ᾖ τὰ αὐτά.

Lectio non rejicienda est, nam Homerum jam ὁ αὐτὸς usurpavisse Herrmannus in opusc. I, p. 333 de pron. αὐτὸς observavit. Sed propter articuli synizesin scrupulus mihi injicitur, quem me doctior eximat.

III. Il. A. 166 Cram. An. Ox. I, p. 67, 15. ἀτάρ. Τυραννίων δὲ ἄταρ ἀναγιγνώσκει ἐπεὶ οὐδὲν εἰς ρ̄ λῆγον ὑπὲρ μιᾶς συλλαβῆς βραχυκατάληκτον ὀξύνεται στέαρ, θέναρ, κέαρ, φρέαρ, νέκταρ· ταῦτα. τὸ πατὴρ ὅτε συστέλλεται ἐπὶ τελοῦς βαρύνεται πάτερ, ὁμοίως ἀνὴρ ἄνερ, δαὴρ δᾶερ· ἀντέπιπτε μὲν ἡ ὑπὲρ πρόθεσις, εἰ μὴ κατώρθωτο τὸ πᾶσαν ὀξύνεσθαι πρόθεσιν. (Cf. ibid. p. 2, 18 οἱ μὲν οὖν ὀξυτόνως ἀνέγνωσαν, ὡς Καλλίμαχος· οἱ δὲ βαρυτόνως λόγῳ τοιῷδε· πᾶσα λέξις εἰς ᾱρ λήγουσα βαρύνεται κ. τ. λ.).

Eandem regulam Ptolemaeus Analogeta secutus non αὐτάρ sed αὖταρ scripsit, quam scripturam etiamsi non aspernatur Apollonius tamen non accipit; cf. Becker An. p. 508, 3. ἡ μὲν γὰρ φωνὴ παρεισδύεται ἄλογος, εἴγε τὰ εἰς ρ̄ λήγοντα μετὰ βραχείας μόρια βαρύτονά ἐστι, καὶ διὰ τοῦτο τοῦ πατήρ ἡ κλητικὴ ἐβαρύνθη ἐν τῷ πάτερ καὶ τοῖς παραπλησίοις. καὶ οὐκ ἄλογος ἡ ἀνάγνωσις Πτολεμαίου τοῦ ἀναλογητικοῦ ἐν τῷ

αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν. (Il. 3, 1)

βαρύνοντος τὸ τέλος. καθὸ γὰρ πρόθεσις ἡ ὑπέρ, οὐκέτι δύναται ἀντικεῖσθαι, ὅπερ ἐστὶ τὸ τέλος ὀξὺ πάντοτε. Adversatus fuisse videtur Herodianus; cf. Arc. d. acc. p. 184. et Choerob. in Beck. An. p. 1239. 1240.

IV. Schol. Ven. Il. A. 421. νῦν. τὸ νῦν ἀντὶ τοῦ δή. διὸ καὶ Τυραννίων ἠξίου ὀξύνειν αὐτό, οὐκ εὖ.

Νῦν semper scribendum esse nisi versus syllabam correptam poscat Lehrs. quaestt. epp. p. 130 exposuit.

V. Schol. Ven. Il. B, 8; Λ, 186. βάσκ' ἴθι. Τυραννίων ὑφ' ἓν ὡς ἄπιθι. παραιτητέον δέ· τὰ γὰρ εἰς μι λήγοντα μετὰ προθέσεως φιλεῖ συντίθεσθαι, μετ' ἄλλων δὲ λέξεων οὐκέτι. καὶ πάλιν τὰ διὰ τοῦ κ παραχθέντα κατ' ἀρχὴν οὐ θέλει συντίθεσθαι· καὶ ἄμεινον ταυτολογίαν εἶναι, ἐμφαίνουσαν τὴν ἔπειξιν· καὶ ἀλλαχοῦ· ἔλθοι καὶ ἵκοιτο, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν.

Haec vocabula non in unum jungenda fuisse et Tyrannionem errasse quis neget? Eundem significant quae apud Eust. Il. p. 165, 38 leguntur: τοὺς δὲ γράφοντας ὑφ' ἕν, βάσκιθι, ἀνατρέπουσιν οἱ παλαιοί; et in Lex. Gud. p. 105, 40 s. v. Βάσκ' ἴθι: φησὶ (φασὶ?) καὶ ἄπιθι τινές, καὶ οὐχὶ ἐν παραθέσει. Cram. Ox. I, p. 89, 11. τινὲς βάσκιθι ὡς ἄπιθι. Quam ad sententiam Tyrannio inductus videtur, quod si duo imperativos conflavit in unum, pleonasmum, qualis est in βάσκ' ἴθι, evitavit.

VI. Schol. Ven. Il. B, 162. φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης. οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν ὡς Τυραννίων καὶ Πτολεμαῖος. ὁπότε γὰρ γενικῇ συντάττεται ἡ ἀπὸ (inseruit

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

h. l. Lehrs. Herod. tr. script. emend. p. 205, μὴ μεταξὺ πιπτουσῶν λέξεων καὶ σημαίνῃ τὸ ἄποθεν) τηρεῖ τὸν τόνον.

καὶ γάρ τίς θ' ἕνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο (Il. 2, 292).

Quae de praepositionis inter substantivum et adjectivum vel inter duo substantiva positae anastrophe veteres grammatici tradiderint jam Lehrs. quaest. ep. p. 79. sq. exposuit. Tyrannio praepositionem ἀπὸ hoc loco vel adverbii vim induisse sensit vel accentum retraxit, quod praepositionem post adjectivum positam praepostere prolatam judicavit; id quod praestiterit, quia Ptolomaeus, qui una cum Tyrannione nominatur teste Schol. Ven. B, 839, praepositionis anastrophen ad τὰ προσηγορικώτερα referebat.

VII. Schol. Ven. Il. B, 269 ἀχρεῖον. Διονύσιος καὶ Τυραννίων τὴν πρώτην ὀξύνουσιν, ὥσπερ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ ἀναλόγως. παρὰ γὰρ τὸ χρεία τὸ κατὰ ςέρησιν ἄχρειος ὡς μοῦσα ἄμουσος· ἡ μέντοι παρὰ τῷ ποιητῇ ἀνάγνωσις, ἀφορμῆς ἐχομένη τῆς κατὰ τὴν συνεκδρομὴν προπεριεσπάσθη.

Duplex igitur erat scribendi ratio. ἄχρειος dicebant, qui ut Tyrannio Atticorum morem exemplis ut ἄμουσος defenderunt; Homeri morem Herodianus alia regula in scholio l. l. (τὰ ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ ἔχοντα τὸ ᾱ μὴ καθαρὸν ἐπιφερομένων δύο συμφώνων μετὰ τῆς ει διφθόγγου, μὴ σημαίνοντα μέρος σωματικὸν προπερισπᾶται, ἀνδρεῖος, Ἀργεῖος. οὕτως καὶ ἀχρεῖος) proposita probavit. Alteram originationem, quam Lex. Gud. s. v. ἄχρειον repetit, a verbo χρῶ Schol. Ven. alterum h. l. offert. cf. Lob. Paral. p. 235. Cram. Ox. I, p. 12, 22. Verba Arcadii d. acc. p. 87: χρεία ἄχρειος κοινόν, ἀχρεῖος δὲ τὸ ἀττικόν transpositione χρεία ἄχρειος τὸ ἀττικόν, ἀχρεῖος δὲ τὸ κοινόν sananda existimem.

VIII. Schol. Ven. Il. B, 585 Οἴτυλον: ὡς δάκτυλον ἄρχεται γὰρ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς οι διφθόγγου. κακῶς δὲ Τυραννίων, οἰόμενος ἄρθρον εἶναι τὸ οι, καὶ παρὰ τὴν συνήθειαν τοῦ ποιητοῦ ἁμαρτάνων καὶ παρὰ τὴν ἱςορίαν, εἴ γε οὕτως φησὶ καὶ Φερεκύδης „τοῦ δὲ γίνεται Ἀμφάναξ, τοῦ δ' Οἴτυλος, ἀφ' οὗ ἡ πόλις ἡ ἐν Σπάρτῃ καλεῖται." τὸ δὲ κεφάλαιον ἐκτέταται ἐν τῇ προσῳδίᾳ τῷ Ἡρωδιανῷ περὶ τῆς ἀναγνώσεως τῆς Τυραννίωνος.

Auctoris nomine suppresso plenius de hoc errore disputat Eust. Il. p. 295, 41 ἕτεροι δὲ τὸ Οἴτυλον ἀμφενέμοντο ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου ἀναγινώσκουσιν, ἄρθρον μὲν τυθέντες τὸ οἱ, πόλιν δὲ τὴν Τύλον, ἵνα λέγῃ ὅτι καὶ οἱ τὴν Τύλον ἀμφενέμοντο. οὐκ ἀρέσκει δὲ τοῦτο τοῖς ἀκριβέσιν, οἱ Τύλιν μὲν πόλιν Θρᾴκης οἴδασι κλινομένην Τύλεως· Τύλον δὲ οὐ πόλιν Λακωνικήν. Oetyli nomen servatum est etiamnunc in Βίτυλος. Cf. Strab. VIII. p. 360. ib. Cramer.

IX. Schol. Ven. Il. B, 648 Ῥύτιον: προπαροξυτόνως ὡς ςάδιον. οὐκ εὖ δὲ Τυραννίων παροξύνει αὐτὸ ὡς πεδίον· οὔτε γὰρ ὑποκοριςικόν, οὔτε εἰ ἦν ὑποκοριςικόν, παρωξύνετο, καθότι τρίβραχυ. τοῦτο δὲ εἴπομεν καὶ ἐπὶ τοῦ Θρόνιον.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

Conjicere licet Tyrannionem etiam Θρονίον scripsisse; tenorem vero non ad πεδίον sed ad nomina propria in ίος, quae habent tres syllabas breves, ut Κλυτίος Il. 3, 147; Σχεδίος, ib. 2, 517; Φαλίος, Thuc. I, 24 referendum puto.

X. Schol. Ven. Il. B, 662. κατέκτα: Πτολεμαῖός φησιν ὁ Ἀσκαλωνίτης, Ἀρίσαρχον ἀνεγνωκέναι ὁμοίως τῷ

ἔκτα σὺν οὐλομένῃ ἀλόχῳ (Od. 11, 410)

κατὰ συστολήν. Τυραννίων δὲ κατ' ἔκτασιν. οἶμαι δὲ ἀκόλουθον εἶναι ἐκείνῃ τῇ γραφῇ τῇ κομιζομένῃ ὑπ' Ἀριστάρχου,

ὣς ἔμεν ὡς ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν (Il. 4, 319)

ἡ μέντοι κοινὴ ἀνάγνωσις ἡ κατὰ συστολὴν ἀφορμὴν ἔσχε τὴν τῆς ἀποκοπῆς, ὁμοίως τῷ

οὔτα κατὰ λαπάρην (Il. 6, 64).

Grammaticus erravit manifesto quod et ἔκταμεν aliaeque formae α breve ostendunt et κατέκτα correptum pronuntiatur Il. 15, 432: ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθέοισιν.

XI. Schol. Ven. Il. Δ, 228. Πειραΐδαο: ἐν τέσσαρσι συλλαβαῖς προφέρεται τὴν εὐθεῖαν τοῦ πατρωνυμικοῦ, καὶ οἱ ἄλλοι. Τυραννίων δὲ τρισυλλάβως, λέγων ὡς ὅτι οὐδὲν πατρωνυμικὸν παρὰ τῷ ποιητῇ ἔχει πρὸ τέλους διεσαλμένον τὸ ῑ ἀπὸ ἑτέρου φωνήεντος, οἷον Πανθοίδης, Βοηθοίδης, Πηλείδης· οὐδ' ἄρα τοῦτο. ὑπὲρ δὲ τοῦ τετρασυλλάβως ἀναγιγνώσκειν ἔχομεν ἐκεῖνο λέγειν, ὡς ὅτι ἐντελές ἐστι τὸ κατὰ διάλυσιν τοῦ ῑ, καὶ ὅτι οὐκ ἔχομεν τοιοῦτό τι πατρωνυμικόν, ὃ κατὰ σύλληψιν ἐξηνέχθη τοῦ ᾱ καὶ τοῦ ῑ πρὸ τέλους. παρὰ τὸ Πείραιος οὖν Πειραΐδης ἐγένετο.

Πειραΐδης quod a Πείραιος deducitur et altera forma Πειραεύς (Lob. Phryn. p. 41) et patronymico Ἀλκαΐδης apud Pindarum (Ol. 6, 68) ab Ἀλκαῖος facto firmes. Quibus suam Tyrannio sententiam defendit Πανθοίδης, Πηλείδης, haud scio an apud Homerum in Πανθοΐδης Πηλεΐδης dissolvenda sint.

XII. Schol. Ven. Il. Δ, 423. Ζεφύρου ὕπο κινήσαντος: Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Ἀριστονίκου καὶ Νικίας καὶ Τυραννίων ἀναστρέφουσιν, οἱ δ' ἄλλοι παρέλκειν φασὶ τὴν πρόθεσιν, ἔνθεν καὶ φυλάσσεται ὁ τόνος ὁμοίως τῷ

ἔσκεν ὑφηνίοχος (Il. 6, 19)

Ποσειδάωνος ὑποδμώς (Od. 4, 386).

Acquiesco in iis quae Spitznerus doctissime ad h. l. disseruit, quibus nonnunquam cum Zephyri nomine κινεῖν et ὑπὸ conjungi, sed nunquam ὑποκινεῖν docetur.

XIII. Schol. Ven. Il. E, 302: Σμερδαλέα ἰάχων. βαρύνειν δεῖ τὴν ἰάχων· ἐνεζῶτος γάρ ἐστι καὶ παρατατικοῦ. οὐ μέντοι περισπασθήσεται, ὡς οἴεται Τυραννίων· διδάσκει τὰ κινήματα:

ἡμεῖς δὲ ἰάχοντες (Od. 4, 454).

εἰ γὰρ περιεσπᾶτο, ὡς νοοῦντες ἐγίνετο.

ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθε (Il. 13, 834).

τρὶς δ' αἶεν ἰάχοντος (Il. 11, 463).

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

οὕτως οὖν καὶ τὸ

φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα (Il. 21, 341)

ὀφείλομεν προπαροξύνειν.

Schol. LV. Il. E, 343. Τυραννίων προπερισπᾷ τὸ ἰάχουσα, κακῶς.

Quas igitur formas hujus participii apud Homerum invenimus, Tyrannio non aoristi secundi putavit esse, id quod Goettlingius doctr. acc. p. 62 supposuit, sed verbi ἰαχέω, quod frequentissimum est apud poetas Atticos et in hymno ad Cer. 20 legitur. Thema quum servatum sit in adjectivo αὐίαχοι (Il. 13, 41), aegre de praesenti ἰάχω mihi quis persuaserit. Cf. Lobeck. Rhem. p. 148. Lehrs. Arist. p. 315. Arcadius de acc. p. 154 vix intelligi potest, nisi locus emendatione sanetur.

XIV. Schol. Ven. Il., E, 638. ἀλλ' οἷόν τινα. Νικίας ψιλοῖ ἐκδεχόμενος τὸ μόνον· ἄλλοι δὲ δασύνουσι θαυμαστικῶς ἐκδεχόμενοι, ὡς καὶ Ἡρακλέων, ἵνα ὅμοιον ᾖ τῷ

ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην (Od. 11, 518).

Κέχρηται μὲν οὖν αὐτῷ καὶ ὁμοιωματικῶς

οἷόν τε κρομύοιο λοπόν (Od. 19, 233)

καὶ ἀντὶ τοῦ ὡς

οἷον ἀναΐξας (Od. 1, 410),

Τυραννίων δὲ ἀλλοῖον ἀναγινώσκει· ὡς ἑτεροῖον, ὁμοίως τῷ

ἀλλοῖός μοι ξεῖνε. (Od. 16, 181).

ἡμῖν δὲ δοκεῖ θαυμαστικώτερον ἀναγινώσκειν, ὥσπερ καὶ τοῖς περὶ Ἡρακλέωνα, ἵνα ὅμοιον ᾖ τῷ

ὀσσάτιόν τε καὶ οἷον (Il. 5, 758),

ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξεν (Od. 4, 242),

οὕτως ἀρέσκει καὶ Φιλοξένῳ.

Inter tres lectiones, quas schol. l. l. praebet, Tyrannionis mihi maxime arridet, quod minus artificiose dicta videtur. Quod vero Spitznerus l. l. ἀλλοῖος comparando aptum negat, non intelligo. Nam et Il. 4, 258 aliisque locis rem alius speciei, sic tamen ἀλλοῖος significat, ut semper aliquam comparationem involvat nec simpliciter aliud notet; et qua re Hercule inferior sit Sarpedon comparando nostro loco cognosces. Cf. Nauck. Arist. p. 53. Diod. IV, 32; 49.

XV. Schol. Ven. Il. Z, 229. δύνηαι ὡς λέγηαι καὶ φέρηαι

σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄλῃαι (Il. 3, 417)

Τυραννίων δὲ προπερισπᾷ· καὶ δῆλον ὅτι καὶ τὸ πρῶτον αὐτοῦ πρόσωπον δώσει δυνῶμαι ὡς νικῶμαι. ἀλλ' εἰ ἅπαξ ἐστὶ τὸ ὁριστικὸν κατὰ χρῆσιν, δύναμαι δύνασαι καὶ ὁμολογεῖται ἀπὸ τῶν εἰς μι, ὁμοτονήσει τούτοις καὶ τὰ ὑποτακτικά. οὕτως καὶ Ἀρίσαρχος καὶ οἱ ἄλλοι.

Fuit ergo Tyrannio, ut opinor, vel eorum numero qui activam formam δύνημι finxerunt, (Eust. Od. p. 1538, 56 τοῦ δὲ δυνάσθη ὁ ἐνεστὼς δυνάζω ἄχρηστος μὲν πάντως, ποιητικώτερος δέ. γενόμενος ἐκ τοῦ δύνω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ δύνημι, οὗ παθητικὸν, τὸ δύναμαι) et regulam secutus, quam apud Arcadium de acc. p. 171 legimus, δυνῶμαι effecit, vel contractione posita in secunda persona expulso σ δυνῆαι scripsit.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

XVI. Il. I, 7, Cram. An. Paris. III, p. 11, 30 τὸ παρέξ ὁ Τυραννίων ἓν μέρος λόγου ἤκουσεν, ἵν' ᾖ ἐπίρρημα, καὶ βαρύνει καὶ ἔχει λόγον ὡς Ἡρόδοτος (IV, 46) ἐν α' (Lehrs. Herod. tr. scr. em. p. 248 correxit δ') πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνεος· παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ τὸ παρέξ δύο μέρη λόγου εἰσί, καὶ ἐγκλίνεται, εἰ δύο προθέσεις.

A Tyrannione non solum libros optimos sed grammaticos etiam meliores dissidere iam animadvertit Spitznerus Exc. XVIII, p. LXIX. Grammatici nostri sententiam ea quoque videntur spectare, quae leguntur in Cram. An. Ox. I, p. 380, 7 τὸ πάρεξ βαρυνόμενον καὶ γενικῇ συντασσόμενον ἔχει τι παράσημον. κ. τ. λ.

XVII. Schol. Ven. Il. I, 393. σόωσι. Τυραννίων προπερισπᾷ ὡς νοῶσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ σοῶ περισπωμένου, ἐπεί, φησί, καὶ τὸ εὐκτικὸν κατὰ ἀποκοπὴν εἶπεν

ἤ κέ σφιν νῆάς τε σόῳ καὶ λαὸν Ἀχαιῶν (Il. 9, 424)

καὶ τὸ δεύτερον

ὅππως κεν νῆάς τε σόῳς καὶ λαὸν Ἀχαιῶν. (Il. 9, 681)

Ἀπίων δὲ διὰ τοῦ ᾱ γράφει, ἐπεὶ καὶ ἐν ἄλλοις οὕτως εὑρίσκεται

σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας (Il. 5, 23),

τὸν μὲν ἐγὼ ἐσάωσα (Od. 5, 103),

ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ (Od. 13, 230),

καὶ ἐπὶ μέλλοντος

κερδαλέης εἴ τίς κεν ἐρύσεται ἠδὲ σαώσει (Il. 10, 44).

ἡ δὲ πλείων χρῆσις, ὧν ἐστι καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, ὡς σώζωσι. καὶ δῆλον ὅτι τοῦ σώωσι συστολὴν αὐτοὺς δεῖ παραδέξασθαι. πρόδηλον κἀκ τῆς μετοχῆς

τὼ δ' ἑτέρω ἑκάτερθεν ἴτην σώοντες ἑταίρους (Od. 9, 430).

Verbum σώω, quod ab aliis in σαόω dissolvitur, a Tyrannione in σοάω distractum videtur; qua forma posita conjunctivum σοῶσιν contractum effecit. Quomodo hic apocopen adhibuerit non intelligo, nisi hunc fere sententiarum nexum fuisse divines, ex σοῴη per apocopen fieri σοῷ, ergo conjunctivum esse σοῶσιν (cf. Goettling doctr. acc. p. 102). Aristarchus eandem formam probasse videtur teste Schol. Ven. Il. 9, 681.

XVIII. Schol. Ven. Il. K, 25 αὐτῷ. Τυραννίων τὴν αὐτῷ ἀντωνυμίαν καθ' ἓν ἐλάμβανεν ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ· ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης τὸν αὖ σύνδεσμον παρελάμβανε, καὶ τὸ τῷ ἰσοδυναμοῦν τῷ τούτῳ, ὁμοίως τῷ

τοῦδ' αὖ τοῦ λυκάβαντος (Od. 14, 161)

ἴση δέ μοι δοκεῖ ἡ ἀνάγνωσις εἶναι. ἐπὶ μέντοι τοῦ τοῦδ' αὖ τοῦ λυκάβαντος κατεπείγόν ἐστιν αὖ, εἶτα τοῦ ἀναγνῶναι· κωλύεται γὰρ ἐνθάδε ἐμπαραληφθῆναι ὑπὸ τοῦ σημαινομένου τὸ αὐτοῦ.

De artificiosa Ptolemaei Ascalonitae lectione non est cur uno verbo exponam. v. Spitzner. ad. l. l.

XIX. Schol. Ven. Il. K, 292: Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Ὀροάνδου ἀνέγνω ἦνιν ὡς μῆνιν· καὶ τοῦτο ὀφείλει εἶναι τὸ ἀνάλογον· Τυραννίων δὲ ὀξύνει τὴν πρώτην· καὶ δῆλον ὅτι δώσει καὶ τὴν ἐπὶ τέλους ἐκτείνεσθαι· ὀξεῖα γὰρ κατὰ μακρᾶς βραχείας ἐπιφερομένης οὐ

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

πίπτει κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος, ὑπεσταλμένων τῶν σεσημειωμένων, λέγω δὲ τοῦ εἴθε, αἴθε, ναίχι, περὶ ὧν καὶ λόγον δεδώκαμεν· τάχα οὖν καὶ τὸ ηνιν ἐκτείνει ὁ Τυραννίων διὰ τὸ μέτρον, οὐχὶ διὰ τὸ πληθυντικὸν

ἤνις ἠκέστας (Il. 6, 99).

καὶ γὰρ πόλῑς λέγουσι καὶ πόλῑν καὶ μάντῑς καὶ μάντῑν.

Eodem errore nescio an Tyrannione auctore teneatur Eust. Il. p. 805, 58: τὴν δὲ ἤνιν, ὃ δηλοῖ ἐνιαυσιαίαν, ἐν ἐκτάσει τῆς ληγούσης οἴδασιν οἱ παλαιοί, et Od. p. 1473, 45, ubi addit ab Atticis hanc syllabam productam esse (τὸ δὲ ἤνιν ὅτι ἐκτείνει τὴν λήγουσαν Ἀττικῶς ὁ μετρικὸς δηλοῖ ποδισμός). Ultimam vero vocabuli syllabam in quarto pede versus heroici sine numeri detrimento ancipitem esse posse, quod docuit Herrm. el. doctr. metr. p. 41, neglexerunt.

XX. Schol. Ven. Il. Λ, 192. ἅλεται. ψιλοῦται, εἴτε ἐπὶ τοῦ ἐκκλίνειν τάσσηται, ὥς φησιν ὁ Ἀσκαλωνίτης, εἴτε ἐπὶ τοῦ συστραφῆναι, ὡς καὶ Τυραννίων, ᾧ καὶ μᾶλλον συγκατατίθεμαι. πολλὴ δὲ ἡ κίνησις αὐτοῦ παρὰ τῷ ποιητῇ· ὁριστικὸς μὲν γὰρ δεύτερος ἀόριστος

τῇ ὕπο πᾶς ἐάλη (Il. 13, 408)

καὶ πληθυντικὸν τρίτον κατὰ συγκοπήν

οἱ δή τοι εἰς ἄστυ ἅλεν (Il. 22, 12)

ἀπαρέμφατόν τε

ἢ λαοὺς εἰς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἁλῆναι (Il. 16, 714)

καὶ ὥσπερ ἡ φανείς μετοχὴ οὕτως καὶ ἡ ἁλείς

οἴμησεν δὲ ἁλείς (Il. 22, 308)

καὶ οὐδέτερον

ἢ χειμέριον ἁλὲν ὕδωρ (Il. 23, 420)

καὶ πληθυντικὸν ἀρσενικόν

αὐτὰρ ἐπεί κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἁλέντες (Il. 21, 534)

καὶ γενικὴ πόλις δ' ἔμπλητο ἁλέντων (Il. 21, 607)

τούτου τοίνυν ὑποτακτικὸν ἅλῃται ὡς λάβῃται. συστολὴ οὖν ἐγένετο ἢ μεταβολὴ ἐγκλίσεως ὁμοίως τῷ

ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων (Il. 9, 409)

ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἁλεύεται ἠπεροπευτής (Od. 14, 400)

ἢ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ (Il. 20, 173).

τὸ δὲ ὅλον γέγονεν ἀπὸ τοῦ ἁλῶ, ὃ σημαντικόν ἐστι τοῦ πλανῶ, ὅπερ φιλοῦται. Initium Et. M. p. 59, sed nomine Tyrannionis suppresso.

Quin a verbo εἴλω formam ἅλεται sive ἅλῃται (Il. 21, 536) natam esse dicam obstat, quod ἁλῆναι cum praepositione εἰς conjunctum nonnisi passive legitur. Itaque cum iis consentiam, qui eam formam spiritu aspero instructam ad verbum ἅλλομαι revocaverunt (cf. Eust. Il. p. 839, 27; Spitzn. ad h. l.). Et haereo an sit conjunctivus aoristi εἰσήλατο, quem habes Il. 12, 438.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

XXI. Schol. Ven. Il. Λ, 326. παλινορμένω. Τυραννίων δύο ποιεῖ, ὁ δὲ Ἑρμαπίας σύνθετον ἐκδέχεται καὶ Ἀρίσταρχος. εἴρηται δὲ περὶ τῆς συνθέσεως τοῦ πάλιν ὡς πρὸς τὰς μετοχὰς ἐν τῇ Α. ὅτε περὶ τοῦ πλαγχθέντας διελαμβάνομεν.

Et. M. p. 648, 32. Παλινορμένω. Τυραννίων δύο μέρη λόγου ποιεῖ· ὁ δὲ Ἑρμαπίας σύνθετον ἐκδέχεται καὶ Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ ὀπισθορμοῦντες, (¹) ὡς παλιμπλαγχθέντες (Il. 1, 59) καὶ εὐρυκρείων. σημαίνει δὲ τὸ ὑποστρέψαντες καὶ παλινδρομήσαντες. κρεῖττον δὲ τὸ πρῶτον.

Inter veteres grammaticos summam fuisse dissensionem, num πάλιν cum verbo sequenti conjungendum sit necne ex Schol. Ven. Il. 1, 59; 16, 95 aliisque intelligimus. Qua vero lege usi sint in hac compositione, unde et multa et inaudita, ut παλίμπαις (Nauck. Arist p. 94) vocabula lexicis illata sunt, non traditum accepimus. Tyrannionem non solum παλινορμένω, sed etiam παλιμπλαγχθέντες et εὐρυκρείων diremisse putemus. De παλιντροπάασθαι v. Spitzn. Exc. XIX, p. LXXXIII. Κρείων h. l. participium esse confirmem; nam auctore Herodiano μον. λεξ. p. 28 fuerunt, qui κρέων vel κρείων participii vices sustinere dicerent. cf. Lob. Rhem. p. 128.

XXII. Schol. Ven. Il. Λ, 395. περὶ πλέες. Τυραννίων περίπλεες συνθέτως ἀνέγνω, τὴν ρι συλλαβὴν ὀξύνων· ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης κατὰ παράθεσιν, λέγων λείπειν τὴν αὐτόν, ἵνα ᾖ περὶ αὐτὸν πλέες. οὕτως δὲ καὶ Ἀλεξίων, λόγῳ τούτῳ, ὅτι καὶ κατ' ἰδίαν ἄνευ τῆς προθέσεως εὑρέθη τὸ πλέες καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ κινήματα

τόσσον ἐγώ φημι πλέας ἔμμεναι (Il. 2, 129)

οὐ γὰρ πολλούς, ἀλλὰ πλέονας. ὡμολογημένου τοίνυν ὅτι τοῦ

πλέονές κεν μνηστῆρες (Od. 18, 247)

συγκοπή ἐστιν ἡ πλέες φωνή, μὴ ὄντος δὲ ἄρα τοῦ συνθέτου, περιπλέονες, δοθήσεται μηδὲ τὸ ἀπ' αὐτοῦ συγκεκομμένον. ἔνθεν ἐπείσθησαν κατὰ παράθεσιν ἀναγινώσκειν, λειπούσης τῆς αὐτόν. (Scripsit περιπλέονες pro πλέονες Lehrs. l. l. p. 265).

Tyrannionem errasse manifestum est (v. Spitzn. ad h. l.). Praepositionem adverbii vim h. l. induisse et pro πέριξ esse positam versu h. ad Cer. 276 firmemus.

XXIII. Schol. Ven. Il. Λ, 409. Ἀλεξίων τὸ τόνδε ἓν μέρος λόγου ἐκδέχεται καὶ παροξύνει, ἵνα ἰσοδυναμῇ ἀναφορικῇ τῇ τοῦτον. Τυραννίων δὲ δύο μέρη λόγου ποιεῖ, ἵνα ᾖ τοῦτον δέ, κατὰ ἀναφορὰν ὁμοίως. ἔφαμεν δὲ ὅτι παρὰ τῷ ποιητῇ ἡ διὰ τοῦ δὲ ἐπὶ ταύτης τῆς ἀντωνυμίας ἐπέκτασις σπανίως μὲν εὑρέθη ἐπ' ἀναφορᾶς, ὁπότε διελαμβάνομεν περὶ τοῦ

τούςδε δ' ἔα φθινύθειν (Il. 2, 346)

ὥστε οὐδὲν κεκώλυκε καὶ ἐνθάδε τὸ τοιοῦτο παραδέξασθαι διὰ τὸ ἤδη πεπεῖσθαι τὴν παράδοσιν· βεβαιοτέρα μέντοι ἐστὶν ἡ τοῦ Τυραννίωνος ἀνάγνωσις· οὐδὲν γὰρ ἐναντιοῦται.

Lectio ab Herodiano probata in optimas quas habemus editiones transiit. Tyrannionem etiam aliis locis in apodosi ὁ δέ, τοῖος δέ alia id genus exhibuisse veri-

(¹) Ὄπισθεν ὁρμῶντες libri MSS. nec non Schol. Ven. l. l., quod vero πάλιν non est ὄπισθεν sed ὀπίσω vel εἰς τοὐπίσω, ὀπισθορμοῦντες tentavi.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

simile est, qua de caussa Schol. Ven. Il. 6, 146 ejusdem consuetudinem spectare censeam.

XXIV. Schol. Ven. Il. Λ, 454. ὠμησταί. Ἀρίσταρχος ὡς ἀθληταί, Τυραννίων δὲ ὡς κομῆται, σύνθετον ἐκδεχόμενος τὴν λέξιν. ἄμεινον δὲ λέγειν ὡς ὅτι τὰ εἰς στης λήγοντα, τῷ η̄ παραληγόμενα, ἔχοντα πρὸ τοῦ τ̄ τὸ σ̄, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὄντα ὀξύνεται, ἑρπηστής, ὀρχηστής. οὕτως οὖν καὶ ὠμηστής.

Schol. Ven. Il. X, 67. τὸ ὠμησταί Ἀρίσταρχος ὡς ἀθληταί, Τυραννίων δὲ ὡς κομῆται. ἔφαμεν δὲ ἐν τῇ Λ (v. s.) ἐντελῶς περὶ τῆς προσῳδίας, ὡς ἐπεκράτησεν ἡ Ἀρισταρχου.

Philem. ed. Osann. p. 215. ὠμησαί. κυρίως οἱ ὠμὰ ἐσθίοντες. λέγεται δὲ ἐπιθετικῶς καὶ ἐπὶ λεόντων καὶ θηρίων ἄλλων καὶ ἐπὶ ἰχθύων· ὅπερ βαρύνει ὁ Τυραννίων ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ ὠμὰ ἐσθίειν. Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει κανόνι τοιούτῳ· τὰ εἰς της τῷ η̄ παραληγόμενα ἔχοντα πρὸ τοῦ τ̄ τὸ σ̄ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξύνονται, οἷον ἑρπηστής, ὀρχηστής, ὠμηστής· ὅτι δὲ ὠμηστὴς ἐκ τοῦ ὠμὰ ἐσθίειν γίνεται τραπέντος Ἰωνικῶς τοῦ δασέος θ̄ εἰς ψιλὸν τ̄, Ὅμηρος μετ' ὀλίγα δηλοῖ εἰπὼν θῶας ὠμοφάγους, ὃ ταὐτόν ἐστι τῷ ὠμηστάς.

Eadem repetit Eust. Il. p. 855, 38. Quae sub finem loci ex Philemone allati de compositione hujus vocis disputantur, Tyrannionis esse existimem, cui de accentu adstipulor, non item de caussa. Exempla enim ab Herodiano proposita a re aliena videantur, quod ἑρπηστής, ὀρχηστής etc. verbalia sunt, contra verbum ὠμάω vel ὠμέω nusquam occurrit. Vocabulum ὠμήστης (nam sic scribendum videtur) vocum γενεήτης, λιμνήτης, πολιήτης potius analogiam sequitur, quamquam haec non in στης esse non negligendum est. Quodsi vocabuli vim spectamus, compositio forsitan praestet, at thematis ἔδω similis in ηστης conformatio aegre alio exemplo probetur. Ad ἐσθίω enim Philemo confugere non debebat.

XXV. Schol. Ven. Il. Λ, 495. ἀφυσγετόν. Ἀρίσταρχος ἐξύνει ὁμοίως τῷ ὑετόν, ὁ δὲ Τυραννίων βαρύνει ὁμοίως τῷ ἀτρύγετον. ἔστι δὲ ἐκεῖνο ὑπὲρ τοῦ Ἀρισταρχου λέγειν, ὅτι τὰ ὑπὲρ τρεῖς συλλαβάς, διὰ τοῦ ετος ἐκφερόμενα, μὴ ἔχοντα παρασχηματισμὸν θηλυκοῦ, ἐπιθετικῶς μὲν λαμβανόμενα τρίτην ἀπὸ τέλους θέλει ἔχειν τὴν ὀξεῖαν, ὥσπερ ἔχει ὁ ἀμαιμάκετος, περιμήκετος· τὸ δὲ λαιλαπετός μὴ ὂν ἐπιθετικὸν ὠξύνθη καὶ τὸ Ἰαπετός ἐπὶ κυρίου. εἴπερ οὖν καὶ τὸ ἀφυσγετός οὐκ ἔστιν ἐπιθετικόν, ὑγιῶς ὀξυτονηθήσεται κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον. ἢ εἴπερ αὐτὸ βαρύνομεν, δώσομεν αὐτὸ καὶ ἐπικεῖσθαί τινι.

Eust. Il. p. 858, 59. Τό δὲ ἀφυσγετὸν Τυραννίων μὲν βαρύνει ὡς τὸ ἀτρύγετος. Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει ὡς τὸ Ἰαπετός· δηλοῖ δὲ ἡ λέξις τὸν ἰλυώδη συρφετόν, ὠνοματοπεποιημένον ὡς ἀπὸ τοῦ ἀφύσσω, ὃ καὶ αὐτὸ ὀνοματοποιίας τρόπος ἐστί.

De vocabulo ἀφυσγετός ejusque accentu v. Lob. Path. p. 374. Arcad. de acc. p. 81. Quae vero de motione adjectivorum minus mobilium Lobeckius (Paralip. p. 478) praecepit si in hoc verbo tenentur, ἀφύσγετος scribendum existimemus. Nam ἀφύσγετος, quod ab ἀφύσσω vulgo ducitur, non est quod hauriri potest, sed quod

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

fluminis decurrentis impetu haustum est, et inter ἀφύσγετος et ἀφυσγετός ita eandem dissimilitudinem statuamus atque inter ἐξαίρετος et ἐξαιρετός. Sed haec vulgaris originatio non mordicus tenenda est. Praestiterit enim alia eaque ab Apollonio Sophista proposita, a Tyrannione fortasse jam antea usurpata: ἀφυσγετός — ἄγαν φευκτός. τὸ γὰρ ᾱ ἀντὶ ἄγαν ἔχει. τὸ δὲ λοιπὸν παραγωγὴν παρὰ τὸ φεύγειν. Quam sententiam si adoptamus, σ̄ illud insertum esse, quemadmodum in μίγω μίσγω, ita in φύγω φύσγω judicabimus. Sed vide ne α privativum in locum intensivi substituendum sit, ita ut ἀφύσγετος sit limus, quem effugere non possumus, sive quo impedimur. Verba, quibus Et. M. s. v. ἀφύσγετος interpretatur τὸ μὴ ἀποφεῦγον τῇ καταφορᾷ τοῦ ῥεύματος non intelligi possunt, nisi τὴν καταφορὰν scriptum fuisse autumes. Denique α privativi habita ratione accentum ut in ἀτρύγετος in tertiam a fine syllabam rejiciemus. Homericam vim retinuit Oppianus (Hal. I, 779), novam effecit Nicander (Alex. 342; 597), qui pro adjectivo usurpans abundantiae notionem videtur intulisse.

XXVI. Schol. Ven. Il. M, 20. Κάρησος. Τυραννίων ὀξύνει τὸ Κάρησος ὡς Παρνασσός· οὕτως γὰρ ὑπὸ Κυζικηνῶν ὀνομάζεσθαι τὸν ποταμόν· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος βαρύνει ὡς Κάνωβος. εἴπομεν δὲ ἐν ἑτέροις, ὅτι οὐ πάντως ἐπικρατεῖ ἡ ἀπὸ τῶν ἐθνῶν χρῆσις καὶ ἐπὶ τὴν Ὁμηρικὴν ἀνάγνωσιν, ὁπότε περὶ τοῦ Γλισᾶντα (Il. 2, 504) διελάθομεν, εἴγε Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς ἐγχωρίους συστέλλειν τὸ ῑ καὶ μὴ περισπᾶν· τό τε Λύκαστος ὁ αὐτὸς ἱστορεῖ ὀξύνεσθαι, ἡμῶν ἀναγινωσκόντων βαρυτόνως (Il. 2, 647). οὕτως οὖν εἰκὸς καὶ ἐπὶ τοῦ Κάρησος μὴ πεισθῆναι τὸν Ἀρίσταρχον ὁμοίως τοῖς ἐγχωρίοις προενέγκασθαι τὴν λέξιν. τάχα δὲ ἐπεὶ ἑώρα τὰ εἰς ος λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξυνόμενα, τῷ η̄ παραληγόμενα, ἕτερον ἔχοντα σ̄, τοῦτο δὲ ἓν ἀναδεξάμενον, διὰ τοῦτο καὶ ἐξήλλαξεν αὐτὸ τῆς ἐκείνων τάσεως, εἴγε τὸ Ἀλικαρνησσός δισσὸν ἔχει τὸ σ̄, Λυκαβησσός, Ταρτησσός, τὸ μέντοι Κάρησος ἓν ἔχει τὸ σ̄. ἴσως οὖν διὰ τοῦτο ἐξηλλάγη.

Haec scriptura Arcadio de acc. p. 77 obversata est, qui haec scripsit: τὰ εἰς σσος (1) τῷ η̄ παραληγόμενα ὀξύνεται — τὸ μέντοι Καβησσός (Cod. Havn. Κάρησσος) τινες βαρύνουσι. Qui accentum retraxerunt aut Κάρησσος ut Μάρπησσος, aut quod praestare videtur, Κάρησος exhibuerunt. Scripturam Καρησός non omni analogia destitutam esse exempla a Lobeckio (Pathol. p. 411) allata docent. Cf. Bernhard. ad Dionys. Perieget. p. 604. Quae Eust. Il. p. 890, de hoc nomine refert haec sunt: τὸν δὲ Κάρησον, ὃς ἐμβάλλων εἰς τὸν Αἴσηπον ὕστερον Πίδυς ἐκλήθη, ὀξυτόνως προφέρουσιν οἱ Κυζικηνοί· ἀκολούθως δέ, φασί, τοῖς Κυζικηνοῖς γράφει καὶ ὁ Τυραννίων. οὐ πάντως δὲ ἐπικρατεῖ ἡ τῶν ἐθνῶν χρῆσις. φέρεται γὰρ κανὼν τονικὸς τοιοῦτος· τὰ εἰς σος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ η̄ παραληγόμενα ἔχοντα καὶ ἕτερον σ̄ ὀξύνεται, Ἀλικαρνασσός, Λυκαβησσός, Ταρτησσός, Λυρνησσός· τὸ Κάρησος μὴ δισσὸν ἔχον τὸ σ̄ ἐξηλλάγη κατὰ Ἀρίσταρχον, εἰ καὶ ὁ Τυραννίων οὐ βούλεται.

(1) Ita legendum pro σος propter sequentia.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

XXVII. Schol. Ven. Il. M, 430. Πάντῃ δή· ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὸν δὴ σύνδεσμον παρέλαθεν· Τυραννίων δὲ ἐκδέχεται τὸ ῇ ἐπίρρημα τοπικόν, ἵνα δύο μέρη λόγου ὑπάρχῃ, δέ καὶ ῇ, καὶ προστίθησι τὸ ῑ καὶ δασύνει ὁμοίως τῷ

ῇ ῥ' ὅ γ' ὁ λυσσώδης (Il. 13, 53).

οὐκ ἀναγκαῖον δέ· ἤδη γὰρ πρόκειται τὸ πάντῃ τοπικόν.

Vide, quae Spitzn. ad l. l. notavit.

XXVIII. Schol. Ven. Il. M, 462 λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς: τὴν δὲ πρόθεσιν Τυραννίων ἀναστρέφει, ἵνα τὸ ἑξῆς ὑπάρχῃ ὑπὸ λίθου ῥιπῆς· οὐκ ἀναγκαῖον δέ· τί γὰρ κωλύει φυλάσσεσθαι τὸν τόνον τῆς προθέσεως καὶ εἶναι ὑπὸ ῥιπῆς λίθου.

Cf. Lehrs quaest. ep. p. 84 et supr. Nro. VI.

XXIX. Schol. Ven. Il. N. 191. χροός. Ἀλεξίων φησὶν ὡς Ἀρίσταρχος ὡς σοφός προηνέγκατο, Τυραννίων δὲ ὡς πόλος, καὶ ἔχει λόγον ἑκατέρα ἡ ἀνάγνωσις· ἐὰν μὲν χρόος ὡς πόλος κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν ἀναγνῶμεν, ἔσται τὸ λεγόμενον, ἀλλ' οὐδαμῶς ὁ χρὼς ἐφάνη. ἐὰν δὲ χροός ὡς σοφός κατὰ γενικὴν πτῶσιν, ἔσται, ἀλλ' οὐδαμῶς τοῦ χρωτὸς διῆλθε· τὸ γὰρ εἴσομαι καὶ τὸ φανῆναι σημαίνει καὶ τὸ διελθεῖν. ἐπικρίνομεν δὲ ἡμεῖς περὶ τῆς ἀναγνώσεως ἐκεῖνο, ὡς ὅτι πιθανόν ἐστι μᾶλλον τὴν γενικὴν ἐκδέχεσθαι ἤπερ τὴν εὐθεῖαν· ἦν γὰρ αὐτῷ ἔθος εὐθεῖαν μὲν ἐπίστασθαι εἰς ῶς περατουμένην

ἐπεὶ οὔ σφι λίθος χρὼς οὐδὲ σίδηρος (Il. 4, 510).

καὶ ἀκόλουθος αἰτιατική

χρῶτ' ἀπονιψαμένη (Od. 18, 172).

τὰς δὲ ἄλλας πλαγίους οἶδεν ἀπὸ τῆς ους εὐθείας·

χροῖ δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανόωντα (Il. 9, 596).

καὶ τὴν αἰτιατικήν

μή τις χρόα καλὸν (Il. 5, 354?).

ὥστε εἰ οὐ κεκώλυται τῆς γενικῆς ἡ σύνταξις, τί ἐστι τὸ κατεπεῖγον μὴ τῇ συνήθει κλίσει τὴν ἀνάγνωσιν ποιεῖσθαι;

Varias veterum grammaticorum lectiones, quas Scholiastae l. l. enotaverunt, si paucis reddimus, nominativum χρόος exhibuerunt et Tyrannio, et Aristonicus, χρώς Zenodotus, Herodianus incertus inter nominativum et genitivum haeret magis tamen in genitivum inclinans. De Aristarcho pugnantia traduntur; etenim Schol. Ven. Aristarchum et χροός et χρόος commendasse tradunt. Sed utra lectio praeferenda sit ex loci sententia cognosci potest. Ajax enim Hectorem hasta projecta petiturus, quum nudatam corporis partem nusquam emergere videret, ubi adversarium perfoderet, hasta scuto infixa eum repressit. Quocirca Herodiani placitum aspernamur et χρόος nominativum praeferimus, etiamsi nusquam apud Homerum obvius est. Neque tamen sermonis regulis repugnare videtur forma χρόος ex χροός genitivo nata, quomodo e δμωὸς effecit jam Hesiodus δμῶος (ἔρ. κ. ἡμ. v. 430) et e Τρωός ortus est nominativus Τρῶος (Bekk. An. p. 1181).

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

XXX. Schol. Ven. Il. N, 382 ἑεδνωταί ὡς χουσωταί καὶ ποιηταί· οὕτως πάντες. Τυραννίων δὲ προπερισπᾷ, οὐχ ὑγιῶς· προείρηται δὲ ἡμῖν τὰ τῆς προσῳδίας, ὡς τὰ εἰς της ῥηματικὰ ὑπὲρ δύο συλλαβάς, φύσει μακρᾷ παραληγόμενα ὀξύνεσθαι θέλει, αὐλητής, πειρατής, χηρωστής, βραβευτής. οὕτως οὖν καὶ τὸ ἑεδνωτής, σχηματισθὲν παρὰ τὸ

ἑεδνώσαιτο θύγατρα (Od. 2, 53).

περὶ δὲ τῶν ἀήτης καὶ κυβερνήτης βαρυνομένων λόγον δίδομεν.

Quibus exemplis Tyrannionem defendam non habeo, sed fortasse eum ἰδιώτης, ἀσπιδιώτης (Il. 2, 554; Theocr. 14, 67) aliaque ex substantivis deducta pellexerunt.

XXXI. Schol. Ven. Il. N, 543 ἐάφθη. Tryphone teste Aristarchus ab ἕπεσθαι derivavit ἐάφθη, quem refellit Herodianus, quia η in εα dissolveretur, si et ipsum ex α vel η natum esset. Tum de Tyrannione haec. Τυραννίων ἐκδέχεται ἀπὸ τοῦ ἅπτω, οὗ γίνεται ἀόριστος, φησίν, ἥφθη καὶ ποιητικῶς ἅφθη, προσόδῳ δὲ τοῦ ε ἐάφθη. ὅτι δὲ τὸ προσερχόμενον ε ταῖς δασυνομέναις λέξεσι μεταληπτικὸν γίνεται τῆς ἐκείνων δασύτητος, πρόδηλον κἀκ τοῦ ἔερσα, ἔεδνα, ἑήνδανε, ἑώρων. οὕτως οὖν καὶ τὸ ἐάφθη ἔχει· σημαίνει δὲ τὸ οἱονεὶ συνήφθη αὐτῷ· ταῦτα μὲν ὁ Τυραννίων· εἰ δὲ ἠβούλετο καὶ διαίρεσιν παραλαμβάνειν ὁ ἀνὴρ, οὐδὲν ἦν τὸ κωλῦον. Quod vero ab ἕπομαι aoristus εἵφθην vel ἥφθην nusquam invenitur, ἐάφθη ab ἅπτομαι deducere malim. Cf. Spitzn. Exc. XXIV, p. XVII. Cram. An. Ox. I, p. 169, 10 de ἐάφθην ex εἵφθην vel ἥφθην nato, ἀλλ' ἐστὶ μονῆρες τὸ πάθος καὶ οὐδὲν αὐτῷ ὅμοιον. De interpretatione vero utriusque versus Homerici (Il. 13, 543; 14, 449) cum Spitznero non omni ex parte consentio. Quum enim clypeo non protectam corporis partem et Aeneas et Ajax procul dubio peterent, unus hasta, alter saxo, a dextra parte et Aphareo et Hectori vulnus infligitur. Itaque capite in alteram i. e. laevam partem ictu ita reclinato, ut galea summam clypei oram attingeret, utrumque corruisse Homerum significare voluisse existimem.

XXXII. Schol. Ven. Il. N, 809. βιβάσθων. Τυραννίων περισπᾷ, οὐχ ὑγιῶς· ὁ γὰρ χαρακτὴρ βαρεῖν τάσιν ἀπαιτεῖ, εἴτε ἀπὸ τοῦ βιβῶ βιβάθω γενομένου τοῦ ῥήματος, περιπλεονάσαντος τοῦ σ, ὥς φησι Φιλόξενος, εἴτε ἀπὸ ὀνόματος τοῦ βιβαστός βιβάσθων, ὡς αἰϊστός, αἰΐσθων· γίνεται γάρ τινα ἀπὸ τῶν εἰς τος κατὰ μεταβολὴν τοῦ τέλους εἰς θω βαρύτονα ῥήματα, ἐγερτός ἐγέρθω, ἐρεκτός ἐρέχθω, αἰϊστός, αἰΐσθω· οὕτως καὶ παρὰ τὸ βιβαστός βιβάσθων· παραιτητέον δὲ καὶ τοὺς ὀξύνοντας ὡς δεύτερον ἀόριστον.

Grammaticum etiam ut βιβασθῶν, sic αἰϊσθῶν ἐρεχθῶν aliaque id genus scripsisse suspicari licet. Lobeckius (Rhem. p. 97) praesens βιβασθέω verbali βιβαστός convenientius defendit. Cf. Lehrs. Arist. p. 265. Goettl. doct. acc. p. 61.

XXXIII. Herod. μον. λεξ. p 34, 9. Il. Ξ, 214. ἀνδριάς. τὰ εἰς ας λήγοντα καθαρόν, ἐκτεταμένον ἔχοντα τὸ ᾱ, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους φωνῆεν ἢ φωνήεντα βαρύνεσθαι θέλει· δρακοντίας, ὀνοματίας, κοππατίας, Λοξίας, Ἐρυξίας, Βορέας, Ἠρέας, Θρασέας, Κρατέας, Μινύας, Φλεγύας, Ανδρέας. μυρίον ἐστὶ πλῆθος τοιούτων ὀνομάτων ἀδιάπτωτον. σημειῶδες ἄρα τὸ ἀνδριὰς ὀξυνόμενον. οὐκ ἀγνοῶ δὲ, ὅτι Ἡλιόδωρος ἐβούλετο αὐτὸ περισπᾶν. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

ἱμάς. τὸ δ' αὐτὸ ἠξίου καὶ Δράκων ὁ Στρατονικεύς, ἔτι δὲ καὶ Τυραννίων. οὐκ ἔχει δὲ οὕτω τὰ τῆς ἀναγνώσεως, ὡς ἐν ἑτέροις ἐδήλωσα.

De accentu v. Lehrs. ad l. l. Quae sedes hujus fragmenti fuerit, quum dubitari posset et praeter hunc locum de substantivis in ας loquendi occasionem et Il. 11, 423 Χερσίδαμας et 2, 611 Ἀρκάς offerrent, in re levissima Schol. Ven. Il. 14, 214 de voce ἱμὰς adminiculo usus hanc quaestionem ad hunc locum rejeci.

XXXIV. Schol. Ven. Il. Ξ, 396 τόσσος γε. Ἀρίσταρχος φυλάσσει τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς τος συλλαβῆς. ὁ δὲ Τυραννίων τοσσός γε ἀνέγνω, τὴν σος συλλαβὴν ὀξύνων. οὐκ εὖ. ὁ γὰρ γέ οὐκ ἀλλάσσει τὸν τόνον τῶν πρὸ ἑαυτοῦ λέξεων. εἰ δέ τις λέγοι ἐπέκτασιν εἶναι, μὴ σύνδεσμον, ἔστω ὅτι τὸ ἐναντίον χωρήσει. ἡ γὰρ διὰ τοῦ γέ ἐπέκτασις τρίτην ἀπὸ τέλους ἐποίει τὴν ὀξεῖαν, ἔγωγε, ἔμοιγε.

Provoco ad Lehrsium dicentem (quaest. ep p. 133) Tyrannionem τοσσόςγε ejusmodi epectasin voluisse, qualis esset τοσόςδε, τοιόςδε etc.

XXXV. Schol. Ven. Il. O, 4. ὑπαὶ δείους. ἡ ὑπό πρόθεσις ὑπαί ἐγένετο ὁμοίως τῇ

ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης (Il. 2, 824).

καὶ ἔστι τὸ ἑξῆς ὑπὸ δέους. οὕτω καὶ Ἀρίσταρχος· διὸ παραιτητέον τὸν Τυραννίωνα βαρύνοντα τὴν ὑπαί, καὶ ἡγούμενον ἀπὸ τοῦ ὕπαιθα εἶναι πάθος τὸ τῆς ἀποκοπῆς.

Ὑπαί an sit a grammaticis fictum haereo, quum ὑπὸ δείους sufficiat. Nam δέος ubique quattuor locis (Il. 5, 827; 7, 117; 13, 163; Od. 2, 67) exceptis vocalem antecedentem brevem producit. Si ad accentum spectas et παραί et διαί etiam ὑπαί efflagitant, et quae est gravissima caussa, propter significationem vix ex ὕπαιθα hoc loco ὕπαι factum esse cuiquam Tyrannio persuaserit.

XXXVI. Schol. Ven. Il. O, 606 τάρφεσιν ὡς βέλεσιν οἱ πλείονες· καὶ ἡμεῖς δὲ συγκατατιθέμεθα· οὐ γάρ ἐστιν ἐπιθετικόν, ὡς ἀξιοῖ Τυραννίων. ὁ μέντοι Ἀριστοφάνης ἐκεῖνό φησιν, ὅτι ἐὰν μὲν τοῖς δάσεσιν ὡς βέλεσι, τάρφεσιν, ἐὰν δὲ τὸ ἐπιθετικόν, ταρφέσιν ὡς ὀξέσιν.

Ad analogiam confugiens Nauckius Arist. p. 225 τάρφος grammaticorum commentum notat et hoc loco et Il. 5, 555 ταρφέσι veram lectionem esse existimat. Et nos analogiam sequimur sed aliud quid efficimus. Haud rara enim sunt substantiva neutrius generis in ος cognata adjectivis in υς; ita Graeci dixerunt δάσος, δασύς, κράτος, κρατύς, ἧδος vel ἥδος, ἡδύς alia. Quidnam impedit dicere τάρφος?

XXXVII. Schol. Ven. Il O, 607 ἀφλοισμός ὀξυτόνως ἀναγνωστέον· τὰ γὰρ εἰς μος λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβάς, ἔχοντα πρὸ τοῦ μ̄ τὸ σ̄ ὀξύνεσθαι θέλει, μερισμός, ὁπλισμός· ἔνιοι δὲ αὐτὸ παρὰ τὸ ἀφρισμός, μεταβολῆς γενομένης τοῦ β̄ εἰς τὸ λ καὶ πλεονάσαντος τοῦ ο̄. οἱ δὲ παρὰ τὸ φλέω καὶ φλύω, φλοισμός καὶ ἀφλοισμός ἐν πλεονασμῷ τοῦ ᾱ. διὸ οὐ δεόντως ὁ Τυραννίων προπαροξύνει.

Quum nullae quae Tyrannionem ἄφλοισμος scribere commoverint caussae prodantur, unde hanc scripturam defendamus non suppetit.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

XXXVIII. Schol. Ven. Il. O, 698 ἄντεσθ'. Τυραννίων παροξύνει, ὡς λαβέσθαι, πυθέσθαι ἐκδεχόμενος μέσον δεύτερον ἀόριστον, οὐχ ὑγιῶς· σημαίνει γὰρ παρατατικόν, καὶ ἔστι τὸ ῥῆμα παρ' αὐτῷ [καὶ περισπώμενον] καὶ βαρυνόμενον. τὸ γάρ

ἤντησ' οὐδὲ ἴδον (Od. 4, 201),

ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος (Il. 16, 423),

ἀπὸ περισπωμένου κέκλιται. τὸ δέ

ὡς ἄν τίς σε συναντόμενος (Od. 17, 165)

ὡς ἀπτόμενος, καί

ἤντετο γάρ τοι Φοῖβος (Il. 16, 788)

ὡς ἥπτετο, ὁμολογεῖ τὴν βαρεῖαν τάσιν· οἷς ἀκόλουθον καὶ τὸ ἄντεσθαι. (καὶ περισπώμενον inseruit Lehrs. l. l. p. 295).

Reliqui grammatici quod ego sciam omnes posteriorum aetatum usu (Soph. O. C. 243) innisi praesens ἄντεσθαι judicarunt. Tyrannionem aliam analogiam secutum suspicor. Quum enim Jones pro ἀντάω sciret dicere ἀντέω, cujus formae imperfectum ἤντεον Il. 7, 423 occurrit, ut a στυγέω, ἔστυγον, a χραισμέω ἔχραισμον sic ab ἀντέομαι aoristum alterum ἠντόμην formavit. cf. Lob. Rhem. p. 98.

XXXIX. Schol. Ven. Il. Π, 542 εἴρυτο. Ἀρίσταρχος τρίτην ἀπὸ τέλους τὴν ὀξεῖαν ποιεῖ, ὑγιῶς πάνυ. ὁ δὲ Τυραννίων προπερισπᾷ, ἐκ τοῦ εἰρύετο φάσκων αὐτὸ συνηλεῖφθαι. δύναται δὲ τὸ εἴρυτο κλιθὲν ἀπὸ τῶν εἰς μι ὁμοίως τῷ ἔζεύγνυτο ἤνυτο.

θοῶς δέ οἱ ἤνυτο ἔργον (Od. 5, 243)

ἐκτετάσθαι. οὕτως ἀξιοῦμεν καὶ ἐπὶ τοῦ εἴλυτο καὶ εἴρυτο.

Etym. Magn. p. 304, 13. Εἴρυτο. Ἀρίσταρχος προπαροξυτόνως· πάνυ γὰρ ὑγιῶς ὡς τὸ ἔζεύγνυτο, οὕτω καὶ τοῦτο. ὁ μέντοι Τυραννίων προπερισπᾷ ἀπὸ τοῦ εἴρυμι εἰρῦτο.

Zon. s. v. Εἴρυτο· κατάσχοι. Ἀρίσταρχος προπαροξύνει πάνυ ὑγιῶς, ὡς τὸ ἔζεύγνυτο, οὐ μέντοι ὡς Τυραννίων προπερισπᾷ εἰρῦτο.

Conglutinat duas diversas sententias Schol. Ven. Il. Δ, 138: τὸ δὲ ἔρυτο ψιλοῦται καὶ προπαροξύνεται· οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ ἐπείσθη αὐτῷ ἡ παράδοσις· ἔςι γάρ τι ῥῆμα εἰρύω· τούτου ὁ παρατατικὸς παθητικὸς γίνεται εἰρυόμην, τὸ τρίτον εἰρύετο, ὃ ἐν συναλοιφῇ καὶ ἐνδείᾳ τοῦ ῑ ἐγένετο ἔρυτο. Quae exempla affert Schol. ἔζεύγνυτο, ἤνυτο a re aliena sunt, quod paenultima brevi pronuntiantur, εἴρυτο vero habet semper υ longam. Zonaras eam formam optativi videtur putasse ut δαίνῡτο, πήγνῡτο (Buttm. gramm. ampl. I. p. 519). Non bene. Buttmannus (Lexil. I, p. 65) aoristum esse statuit, cui credendum est. Cf. Lehrs. Arist. p. 265. Tyrannionis quoque consuetudinem spectare censeam Schol. Ven. Il. M, 286 εἴλυται προπερισπῶσιν, ἵνα ἐκ τοῦ εἰλύαται συναλοιφὴ ὑπάρχῃ, ἢ τοῦ εἰλύεται· δύναται γὰρ καὶ ἑνικῶς συντάσσεσθαι τὸ ῥῆμα καὶ πληθυντικῶς. οὐκ ἀήθης δὲ ἡ τοιαύτη συναλοιφή, εἴγε καὶ τὸ ἐρύεσθαι ῥῦσθαι ἔφη. Εἴλυτο an sit plusquamperfectum haereo.

XL. Schol. Ven. Il. Π, 827. πέφνοντα ὡς τέμνοντα. οὕτως καὶ Ἀρίςαρχος, ὁ δὲ Τυραννίων παροξύνει ὡς λαβόντα, δεύτερον ἀόριστον ἐκδεχόμενος. οὕτως δὲ καὶ τὴν εὐθεῖαν ὀξύνει

κῆρ ἄχεος μεθέηκα χερείονά περ καταπέφνων (Il. 17, 539),

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

τοῦ Ἀριστάρχου βαρύνοντος. καί μοι δοκεῖ ὁ Τυραννίων λόγῳ ὑγιεῖ χρῆσθαι. εἰ γὰρ πέφνω, πέφνεις, πέφνει οὐ λέγομεν, ὑποτακτικῶς δὲ πέφνω, πέφνῃς, πέφνῃ καὶ

πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα (Il. 13, 363)

καὶ ἔστι δεύτερος ἀόριστος ὡς ἔλαβε λάβω, λάβῃς, λάβῃ, δῆλον ὅτι ὀφείλομεν καὶ τὴν μετοχὴν ὀξύνειν. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος καὶ τῷ χαρακτῆρι τῆς φωνῆς ἐπείσθη, καὶ οὕτως ἐβάρυνεν. ἐπεὶ γὰρ αἱ εἰς νων λήγουσαι μετοχαί, ἔχουσαι πρὸ τοῦ ν σύμφωνον κατ' ἐπιπλοκήν, ἤτοι ἐβαρύνοντο ἢ περιεσπῶντο, οὐδέποτε δὲ ὠξύνοντο, ὥσπερ ἔχει ἡ τέμνων, κάμνων, πίτνων, ἐδοκίμαζε καὶ τὴν πέφνων βαρύνειν, οὐχὶ ὀξύνειν. εἰ δέ τις λέγοι διὰ τί γὰρ οὐ περισπᾷ; διδαχθήσεται ἐκ τῆς κλίσεως· οὐ γὰρ πεφνοῦντα ἐροῦμεν ἢ πεφνῶντα ὡς νοοῦντα.

Aristarchi leves esse caussas, Tyrannionem vero recte judicasse, quis non videat? Neque vero me retinent, quae Lehrsius (Arist. p. 263 sq.) attulit, quamquam parodosi πίτνων, ὄφλων, θίγων, σχέθων concedo (nam de his dubitari posse non negem), quin πεφνόντα et καταπεφνών in editionibus nostris restituenda putem, quod non solum significationem aoristi habent, sed etiam formam accuratissime expressam. Cf. Lob. Rhem. p. 127. Goettl. doctr. acc. p. 61. Arcad. de acc. p. 173. Cram. An. Ox. I, p. 359, 10.

XLI. Schol. Ven. Il. P, 40. Φρόντιδι ὡς Ἥλιδι. οὕτως Τυραννίων, καὶ ἐπείσθη ἡ παράδοσις. ὁ μέντοι κανὼν ὀξυτονεῖ τὸ φροντίς. τὰ γὰρ εἰς τις λήγοντα θηλυκὰ δισύλλαβα, μὴ ὄντα ἐπιθετικά, παραληγόμενα δὲ τῷ ο ἤτοι μόνῳ ἢ σὺν ἑτέρῳ φωνήεντι, ὀξύνεσθαι θέλει, κοιτίς, Προιτίς, φροντίς, οὐτίς τὸ ζῷον παρ' Ἀλκμᾶνι. οὕτως οὖν καὶ φροντίς, εἰ μὴ ἄρα, ἐπεὶ κύριον τοῦτο, καὶ βαρυτονηθήσεται. οὐ μάχεται τό πόρτις· καὶ γὰρ χωρὶς τοῦ τ

πόριες περὶ βοῦς ἀγελαίας (Od. 10, 410)

μὴ ὄντα ἐπιθετικὰ πρόσκειται διὰ τὸ πότις, ᾧ παράκειται τὸ πότης.

Lobeckius (Path. p. 512) scripturam Φροντίς commendat; at hisce in rebus grammaticis morem gerere satius duxerim.

XLII. Schol. Ven. Il. P, 218. Φόρκυν ὡς βότρυν, ἀπ' εὐθείας τῆς εἰς σ ληγούσης· ἡ μέντοι Φόρκυνα (312) αἰτιατικὴ ἀπ' εὐθείας τῆς εἰς ν. τὸ δὲ τοιοῦτον ἴδιον ποιητικῆς. οὐχ ὑγιῶς δὲ ὁ Τυραννίων ἐκτείνει τὸ υ, ἐπεὶ εὑρέθη, φησί, καὶ ἡ εὐθεῖα ἐκτεινομένη.

Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε (Il. 2, 862)

ἐκεῖ γὰρ τὸ μέτρον κατήπειγεν, ἐνθάδε δὲ οὐδὲν κατεπείγει.

Φόρκυς duplicem habet declinationem. Φόρκυος, Φόρκυνος, Φόρκυι (Hes. Theog. 333) Φόρκυν, Φόρκυνα. Quod vero grammatici accusativum Φόρκυν ad Φόρκυς nominativum pertinere opinati sunt, Φόρκυνα vero ad Φόρκυν nominativum, falluntur. Homerus quidem in eodem viro significando et Φόρκυν et Φόρκυνα admisit (Il. 17, 312; 318). Consimilis est Hesiodi usus (Theog. 333; 336). Φόρκυς, Φόρκυνος, Φόρκυνα semper υ longum praebent (Il. 2, 862; Od. 1, 72; 13, 96; 345), quod etiam de Theog. 270 dictum velim. Itaque Φόρκυν productam vocalem habere censeo.

XLIII. Schol. Ven. Il. Σ, 266. Τυραννίων παρῴζυνε τὸ πίθεσθε, ἀγνοῶν ὅτι μεταγενεστέρων Ἰώνων ἐστὶ τὰ τοιαῦτα, πιθέσθε, λαβέσθε.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

Tyrannionem accentu secundae personae singularis πιθοῦ in errorem deductum eundemque λαβέσθε aliaque similia scripsisse putem.

XLIV. Schol. Ven. Il. Σ, 580. ἐρύγμηλον, ὡς βέβηλον. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ηλος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προσηγορικὰ ἢ κύρια προπαροξύνεσθαι θέλει, κάμηλος καὶ φάσηλος, Στύμφηλος· τὰ μέντοι ἐπιθετικὰ ὀξύνεσθαι μὲν θέλει, ὅτε παρασχηματισμὸν ἔχει θηλυκοῦ, σιγηλός, ὑψηλός, ἀπατηλός, μὴ οὕτως δὲ ἔχοντα βαρύνεσθαι, βέβηλος, κίβδηλος, κάπηλος. εἰ δὴ καὶ τὸ ἐρύγμηλος οὐκ ἔχει θηλυκόν, δῆλον ὅτι ὑγιῶς βαρυτονηθήσεται καὶ οὐ δεόντως αὐτὸ Τυραννίων ὀξύνει. ἐγένετο δὲ παρὰ τὸ ἐρύγω, ἔνθεν παρατατικός

ἤρυγεν ἑλκόμενος Ἑλικώνιον (Il. 20, 404)

ἐρύγηλος, καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ μ ἐρύγμηλος.

Accentus formae femininae ἐρυγμήλη (Et. M. p. 379, 27) etiam in ἐρύγμηλος tertiam a fine syllabam fuisse acutam ostendit; quae feminina positio Herodiano adversatur ejusque praeceptum labefactat. Cf. Lob. Path. p. 108 sq.

XLV. Schol. Ven. Il. Υ, 72. Σῶκος ἐριούνιος Ἑρμῆς. Τυραννίων ἀξιοῖ ὀξύνειν, ἵνα ἀποφύγῃ τὸ κύριον βαρυνόμενον

ὦ Σῶχ' Ἱππάσου υἱέ (Il. 11, 450)

ὥσπερ ἐπὶ τοῦ Λεῦκος, Γλαῦκος. οὐκ ἔστι δὲ ὅμοιον τοῖς προκειμένοις κοινοῖς ἐπίθετον, ἀλλὰ ἴδιον τοῦ Ἑρμοῦ, ὥσπερ καὶ τοῦ Ἀπόλλων βαρυνόμενον τὸ Φοῖβος· διὸ βαρυτονητέον ὁμοίως καὶ αὐτῷ τῷ κυρίῳ· εἰσὶ δὲ οἱ ἀξιοῦσι καὶ καθότι σύνθετόν ἐστι βαρύνεσθαι αὐτό. ἐκ γὰρ τοῦ σάοικος γεγενῆσθαι τὴν κρᾶσιν· οὕτω δὲ δώσουσι καὶ προσκείμενον τῷ ω τὸ ι, τῆς παραδόσεως οὐχ οὕτως ἐχούσης. τὰ μέντοι εἰς κος λήγοντα δισύλλαβα οὐ παρεσχηματισμένα εἰς γένος θηλυκόν, φύσει μακρᾷ παραληγόμενα, βαρύνεσθαι θέλει, οἷον φῶκος, θῶκος· οὕτως σῶκος. σεσημείωται τὸ σηκός (Lehrs. l. l. p. 315 addidit οὐ ante παρεσχηματισμένα).

Philem. ed. Osann. p. 146. Σῶκος. ὁμωνυμεῖ τῷ Ἑρμῇ· ἀναπτύσσεται δὲ ἡ λέξις αὕτη ἀπὸ τοῦ σώζειν, ἢ καὶ ἄλλως ἀπὸ τοῦ σωκῶ, ὃ παρὰ Σοφοκλεῖ (El. v. 119, 120) ἀντὶ τοῦ ἰσχύω κεῖται, ἢ ἀπὸ τοῦ σάειν οἶκον, ὅ ἐστι σώζειν. ὅπερ οἱ παλαιοὶ οὐκ ἀποδέχονται, ὡς μὴ γράφοντες τὸ ι ἐν τῷ σῶκος. ὁ δὲ Τυραννίων ὀξύνει πρὸς ἀποφυγὴν κυρίου τοῦ ὦ Σῶκε, Ἱππάσου υἱέ· ἀντιλέγεται δ' ὅμως. Sequitur regula de accentu ab Herodiano supra proposita et ab Arcadio de acc. p. 50 servata. Quae jam inde a verbis διὸ καὶ ἁπλούστερον ἐτυμολογοῦντες αὐτό, φασίν, ὥσπερ θάσσω θᾶκος, καὶ σάω σάκος, οὕτω καὶ σώω σῶκος, ὁ σωστικός Philemon adjungit, unde repetierit, ignoro. Eust. Il. p. 1197, 40 τὸ δὲ Σῶκος ἐπὶ Ἑρμοῦ ὁ Τυραννίων ὀξύνει πρὸς ἀποφυγὴν κυρίου τοῦ ὦ Σῶκε etc. Reliqua ut apud Philemonem, cujus adnotatiunculam et hic et p. 854, 62 negligenter reddit.

De accentu decernere non ausim, quamquam Mercurii cognomen Σῶκος non nisi hoc loco me legisse memini. Radici σώω etiam a Lobeckio (Rhem. p. 285) allatae verbum σωκῶ a Philemone oblatum anteferendum videatur. Cf. Lex. Gud. p. 61 s. v. ἀντισηκοῦντα.

XLVI. Schol. Ven. Il. Φ, 186 φῆσθα. ὁ δὲ Τυραννίων βαρύνει ὡς ἐνεζῶτος καὶ μετὰ τοῦ ι γράφει.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

Caussae Tyrannionis quum non afferantur, usui standum erit, qui quantum nos scimus θα praeter in ἦσθα et ἔφησθα nusquam nisi in conjunctivis et optativis pro syllaba paragogica admisit. Cf Goettl. doctr. acc. p. 77. Arcad. de acc. p. 168.

XLVII. Schol. LV. Il. X, 347. κατὰ συστολὴν τὸ κρέα ἀνεγνώσθη ὥσπερ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. ἐκτείνει δὲ ὁ Τυραννίων. ἀλλ' οὐδέποτε ὁ ποιητὴς κρέα εἶπεν.

Tyrannioni adversor Buttmanno auctore in gramm. ampl. I, §. 54, n. 3.

XLVIII. Schol. Od. A, 174. τὸ εἰδῶ Τυραννίων μὲν βαρύνει, Ἀρίσταρχος δὲ περισπᾷ, ᾧ καὶ πειστέον.

Hunc accentum praetulit quod εἴδω perfecti conjunctivum judicavit esse, qui contractionem respuit. Quam sententiam ut adoptaret adductus videatur tribus de caussis. Nam et formarum εἰδῶ, εἰδείην etc. notio et participii εἰδώς forma manifesto ad οἶδα pertinent. Tum ea potissima mihi videtur fuisse caussa tenor conjunctivi εἴδομεν ex εἴδω non εἰδῶ deducendus. Cf. Buttm. gramm. ampl. I, p. 550 n. Lex. Gud. s. v. οἶδα. Quum vero apud Aristotelem in manuscriptis saepe εἴδω pro εἰδῶ legatur (Goettl. doctr. acc. p. 79) Tyrannionem praesens εἴδω effecisse putare malim, praesertim quum et posteriores grammatici hanc formam finxerint (cf. Cramer. An. Par. III, p. 30, 9 εἴδετε). Ὅρα δὲ τὸ εἴδετε χρόνου ὂν ἐνεστῶτος χρηστὸν Ὁμήρῳ. ἔςι δὲ αὐτὸ καὶ πρῶτον πρόσωπον παρὰ τῷ ποιητῇ (Il. 1, 363; cf. Ib. p. 297, 15, p. 351, 24) nec desint vestigia ab Aristarcho accentum esse mutatum. cf. Schol. Ven. Il. Z, 150 Ἀρίσταρχος περισπᾷ εἰδῆς καὶ οὕτως ἐπεκράτησεν ἡ προσῳδία· ἦν γὰρ καὶ λόγον ἔχουσα. Eust. Il. p. 118, 27. Κἀκεῖνο δὲ ἰστέον, ὡς παρ' ἡμῖν μὲν τὸ εἴδωμεν ἐπὶ ἐνεστῶτος παντελῶς ἐστὶν ἄχρηστον, παρὰ δέ γε τῷ ποιητῇ πολλαχοῦ εὐχρηστεῖται. κλίνει γὰρ αὐτὸ ὡς ἀπὸ τοῦ εἴδω, εἴδεις, θέματος ἀχρήστου ἡμῖν. Id. Od. 1455, 15. Καὶ ὅρα τὸ εἴδομεν. ἐνεστὼς γάρ ἐστι κἀνταῦθα οὐκ εὔχρηστος, τοῖς μὴ γράφουσι ποιητικῶς· cf. Arcad. de acc. p. 167.

XLIX. Schol. Od. VI, 200. Δυσμενέων φάσθ' Τυραννίων συστέλλει. ἀπὸ τοῦ φημί ὁμοίως τῷ

καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε (Il. 9, 649)

τινὲς δὲ ὁμοίως τῷ νικᾶσθε, ὡς καὶ ἐπεκράτησεν.

Eust. Od. p. 1613, 16 Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ εἰμί, τουτέστιν ὑπάρχω, ἄλλως παραγομένου κοινότερον, Ἡρακλείδης λέγει περὶ αὐτοῦ ὡς ἔνιοι τῶν Αἰολικῶν μετατιθέντες ἐν πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ συζυγίᾳ τῶν περισπωμένων τὸ [ω] εἰς η̄ ποιοῦσι ῥήματα εἰς μι πλεονασμῷ τῆς μι συλλαβῆς ἐπὶ τέλους. οὕτω φασὶ καὶ ἀπὸ τοῦ φῶ τὸ Αἰολικὸν φημί. διὸ βαρύνων ὁ Τυραννίων φῆμι γράφει βαρυτόνως Αἰολικώτερον οἷον

φῆμι γὰρ οὖν κατανεῦσαι (Il. 2, 350).

Putandum est analogiae servandae caussa Tyrannionem Aeoles secutum φῆμι scripsisse, ut fiat passivum φάμαι, ad quam formam manifesto φάσθε referendum est, quum alii φᾶσθε scripsissent, quod in cod. Harl. l. l. exstat (¹). Aliam originationem

(¹) φᾶσθ' In margine δυσμενέων φᾶσθ'. Τυραννίων συστέλλει. Recte. Aliter esset verbum φάομαι, φῶμαι.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

offert Eust. Od. p. 1641, 32. Τὸ δὲ φάσθαι, φάθι φησὶν ἡ κοινὴ χρῆσις. οὗ τὸ ἀνάπαλιν ἀπόφαθι. κατὰ τὸν εἰπόντα ἢ φάθι ἢ ἀπόφαθι. ἀρέσκει δὲ τοῖς πλείοσιν ἀπὸ τοῦ ἐφάμην μέσου ἀορίστου δευτέρου γενέσθαι. διὸ καὶ παροξυτονεῖσθαι ὡς φύσει βραχέος ὄντος τοῦ παρατελεύτου ᾱ. καθὰ δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ἔφατο καὶ φάτο καὶ φάο, οἷον, ἔπος φαόμενον δ' ἐπίκευθε (haec verba apud Homerum nusquam leguntur. Quum vero formam φάο exemplo Eustathium firmare velle perspicuum sit, locus alio versu poetae ita sanetur ἔπος φάο, μηδ' ἐπίκευθε Od. 16, 168). ὧν ἀρχὴ, ὁ ἔφην δεύτερος ἐνεργητικὸς ἀόριστος. οὗ μετοχὴ φάς φάντος· οὕτως μὲν οἱ πλείους. Tum Heraclidem quendam grammaticum φᾶσθαι defendisse tradit (ὁ δὲ βαθὺς Ἡρακλείδης φαίνεται θέλων φύσει τε μακρὰν εἶναι τὴν παραλήγουσαν τοῦ φᾶσθαι καὶ προπερισπᾶσθαι αὐτήν· εἰπὼν γὰρ χρῆναι ἐν τῷ φημί τὸ παθητικὸν εἶναι φαμαί διὰ τοῦ ἄλφα καὶ ὅμως ἐκλελοιπέναι διὰ τὸ δισυλλαβεῖν. ἐπεὶ οὐδὲν εἰς μαι λῆγον παθητικὸν καὶ τῷ ἄλφα παραληγόμενον δισυλλαβεῖ, πάντα γὰρ ὑπὲρ δύο συλλαβάς εἰσιν — λέγει ὅτι καθὰ ἐκ τοῦ τιθῶ ποιοῦνται τὸ τίθημι καὶ ἱστῶ ἵστημι, οὕτω καὶ τοῦ φῶ φῶμαι δευτέρας συζυγίας, οὗ παθητικὸν φαμαί. ἄρρητον δηλαδή. αὐτοῦ δὲ τὸ ἀπαρέμφατον φᾶσθαι. Cf. Cram. An. Par. III, p. 67, 7; 339, 11. Ox. I, 429, 1.

Fragmenta sedis incertae.

L. Lex. de Spirit. p. 236 τὸ ῡ πάσης λέξεως ἄρχον δασύνεται οἷον ὑάκινθος, ὑβός, ὑγεία, ὕδωρ, ὕαλος κ. τ. λ. πλὴν τοῦ ὕμμες ἀντὶ τοῦ ὑμεῖς αἰολικῶς. ἀλλὰ διὰ τὸν ἄνω ῥηθέντα κανόνα ὁ Τυραννίων παρὰ τῷ ποιητῇ ἐδάσυνε τὸ ὕμμες.

Tyrannionem Aeolum usum aspernatum etiam ὕμμι et ὕμμε scripsisse facile tibi persuadebis, nisi totam hanc adnotatiunculam, quod equidem dubito, a librariis fictam Lobeckio (Paral. p. 34) credere mavis. Minime enim negligendum puto, quod in fronte libri positum est ἀντιγράφοις διαφόροις ἀντιβληθὲν καὶ ὀρθωθέν.

LI. Etym. Magn. p. 621, 32 ὄληαι· Τυραννίων προπερισπᾷ καὶ τὸ ῑ προσγράφει, οἰόμενος παρέλκειν τὴν αι· οὕτως καὶ ἐπὶ τοῦ πρώτου ἐπαύρηαι (Ritschl. Orus. p. 48 correxit ἐπὶ τῆς πρώτης ἐπαυρῆαι). Sequentia verba non sunt Tyrannionis ἔστι δὲ μέσος ἀόριστος δεύτερος καὶ οὐ περισπᾶται, οὐδὲ προσγράφεται τὸ ῑ. τὸ μέντοι

αὐτὸς ὀφθαλμοῖσιν ὄρηαι (Od. 14, 343)

ἐκ τοῦ ὄρεαι γίνεται ἐνεστῶς, ὡς ἀπὸ τῆς πρώτης συζυγίας κατ' ἔκτασιν ὡς δίζεαι, δίζηαι. λέγουσι γὰρ οἱ Ἴωνες ὀρέω, ὡς ἀπὸ τῆς πρώτης συζυγίας. Ὅρος ὁ Μιλήσιος.

Conjicere licet non solum Tyrannionem scripsisse ὀλῆαι sed etiam πυθῆαι, ἀφικῆαι etc. Grammaticus manifesto erravit. ὀρῆαι defendit Buttmann. gramm. ampl. I, §. 105.

Fragmentum dubium.

Schol. Ven. Il. II, 185 ἀκάκητα. Ἀρίσταρχος προπαροξύνει· οἱ δὲ ἄλλοι ἀναλογίᾳ πειθόμενοι προπερισπῶσιν.

His extremis verbis etiam Tyrannionem significari Lehrsius (Arist. p. 268) autumat. De ἀκάκητα v. Bekk. An. p. 1240.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

Quae hucusque protulimus fragmenta Tyrannionis libro de prosodia Homerica inserenda putavimus, quod quibus rebus secundum grammaticorum placitum illa efficitur tenore, quantitate, spiritu (1), haec tria illic copiosius tractantur, neque leve illud duxerim, quod eadem fere omnia Herodiani in libro περὶ τῆς Ἰλιακῆς προσῳδίας leguntur. Ex opere de orthographia ne unum quidem verbum servatum habemus. Qui vero grammaticos veteres reputaverit diversissimis locis de iisdem rebus occasione oblata solere disputare, neque minus in orthographia quam in prosodia, dialectis, etymologiae, analogiae (2) locum dari, facile adducetur, ut de nonnullis ex his, quae attulimus, in orthographia Tyrannionem disceptasse existimet. Ex libro vero de prosodia et de orthographia natam esse τὴν διόρθωσιν Ὁμηρικήν perspicuum est.

Ὅτι διαφωνοῦσιν οἱ νεώτεροι ποιηταὶ πρὸς Ὅμηρον.

Quibus in rebus ab Homeri usu poetae posteriores discessissent Tyrannionem hos in libro docuisse et inscriptio indicat et adnotatiuncula apud Schol. Nic. Ther. 52 servata: ἄκνηστις. Ταύτην δὲ οἱ μὲν τὴν κνίδην, οἱ δὲ τὴν σκίλλαν ἢ ἀκαλήφην (ὁ μὲν Τυραννίων τὴν σκίλλαν), Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Μεμφίτης τὸ κνέωρον, ὃ δή τινες κνήστραν καλοῦσι. Nam apud Homerum ἄκνηστις est dorsum bestiarum, apud Nicandrum vero herbam quandam significat.

Περὶ τῶν μερῶν τοῦ λόγου.

Quod Tyrannionem minorem ἐξήγησιν τοῦ Τυραννίωνος μερισμοῦ scripsisse video et Apollonium περὶ μερισμοῦ τῶν τοῦ λόγου μερῶν quatuor libros edidisse Suidas rettulit, an huic operi eadem verba inscripta fuerint haereo, praesertim quum lexicographum istum in titulis inscribendis negligenter egisse constet. Opus ipsum, si fingere licet, consimile grammaticae Dionysii Thracis, Tyrannionis magistri, fuisse videatur. Initium ille procul dubio aeque atque hic a grammaticae definitione duxit. Fuit vero haec γραμματική ἐστι θεωρία μιμήσεως (3). Qui Aristotelis scripta probe novit, verba ab eo μιμήματα (4) vocata esse tenebit, id quod in Tyrannionis dicto latere existimem (5). Aristotele quidem grammaticum duce usum esse et aliunde haud aegre efficias. Vel participia, quae Dionysius Thrax (6) et verbi et substantivi naturam

(1) Cram. Oxon. IV, p. 308, 27 εἴδη δὲ προσῳδίας τρία, τόνοι, χρόνοι, πνεύματα.

(2) Cram. Ox. IV, p. 331, 31 πόσοι κανόνες ὀρθογραφίας; δ', ἀναλογία, διάλεκτος, ἐτυμολογία, ἱστορία.

(3) Bekk. An. II, p. 668, 9.

(4) Rhet. III, 9.

(5) Scholiastes hanc sententiam improbans putasse videtur, Tyrannionem tantum ea verba respexisse, quae ceteri grammatici πεποιημένα ὀνόματα vocant (οὐ μόνον γὰρ περὶ μίμησιν καταγίνεται, ἀλλὰ καὶ περὶ λέξεις μὴ ἐχούσας μίμησιν).

(6) Bekk. An. p. 639, 30.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

prae se ferre dixerat, nominum in numero reposuit. Quot vero partes orationis sumpserit, nusquam proditum repperi; attamen nomina propria, appellativa, participia, pronomina et fortasse adverbia eum novisse fragmenta docent. Apud Suidam enim leguntur: ἐν ᾧ λέγει ἄτομα μὲν εἶναι τὰ κύρια ὀνόματα· θεματικὰ δὲ τὰ προσηγορικά, ἀθέματα δὲ τὰ μετοχικά, quae verba obscuriora jam alii interpretari conati sunt (¹). Inter haec nominum tria genera id discriminis eum posuisse putem, ut κύρια ἄτομα sint, quod verbum cum Dionysiano prototypo congruat (²), προσηγορικά vero et μετοχικά παράγωγα. Quod προσηγορικά θεματικά nominat, μετοχικά vero ἀθέματα, quod vocabulum in lexicis nostris non inveni, illa nomina, a quibus nova derivari possent vocabula, aliis interdum esse πρωτότυπα, μετοχικὰ nunquam indicare voluerit. Pronomina σημειώσεις eum nominasse, testatur Apollonius Dyscolus (³), dicens, εἰ τὰ ὡρισμένα σεσημείωται, αἱ δὲ ἀντωνυμίαι ὡρισμένα πρόσωπα παρίστησιν, οὐκ ἀπιθάνως ὁ Τυραννίων σημειώσεις αὐτὰς ἐκάλεσεν, quam definitionem posteriores grammatici latini non aspernati sunt (⁴). Denique adverbia Tyrannionem novisse ex fragmentis XVI de παρέζ, XXVII, de ᾗ aliisque conjiciam.

Περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου.

Hoc in libro Tyrannionem sive hunc majorem illum sive minorem putas fuisse, linguam Romanam a Graeca esse oriundam contendisse Suidae verba ὅτι ἐστὶν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς non obscure indicant. Quae sequuntur τοῦ Ἀντιγένους ἡ Ῥωμαϊκὴ διάλεκτος verba ad explicandum difficillima sunt. Quid? Si emendemus οὐκ αὐθιγε-

---

(¹) Lehrs. Herod. tr. script. em. p. 416. n. Das Letzte ist deutlich; denn das Participium ist ἀεὶ ῥήματος δεύτερον und ἐκεῖνο ἔχει ἐξαίρετον τὸ μήποτε πρωτότυπον εἶναι (Her. μον. 27. 28), auch als Gegensatz das mittlere verständlich. Zu dem ersten kann man denken an Schol. Dion. Gram. 679, 10 καὶ ἀπὸ εἴδους εἰς ἄτομα, ὡς ὁ ἄνθρωπος εἰς τοὺς κατὰ μέρος ἀνθρώπους, εἰς Σωκράτην καὶ Πλάτωνα· Prisc. II, 4, 6. Proprium vero quod naturaliter uniuscujusque privatam substantiam et qualitatem significat et in rebus est individuis, quas philosophi ἄτομα vocant, ut Plato, Socrates.

Lersch. l. l. III, p. 83. Dafs die Bemerkung aus seinem (Tyrannio's) Werke über die Redetheile, dafs die Eigennamen ἄτομα d. h. in Elemente nicht aufzulösen, dafs die Hauptwörter θεματικά d. h. auf Stämme, Wurzeln zurückzuführen und die Participia ἀθέματα d. h. ohne eigentliche Wurzeln seien, eine etymologische Beziehung haben, ist kaum zu leugnen.

(²) Bekk. An. p. 634, 21. Εἴδη δὲ δύο, πρωτότυπον καὶ παράγωγον· πρωτότυπον μὲν οὖν ἐστὶ τὸ κατὰ τὴν πρώτην θέσιν λεχθέν.

(³) De pron. p. 2, 10.

(⁴) Don. Putsch. p. 1751. Pronomen est pars orationis, quae pro nomine posita tantumdem paene significat interdumque personam recipit. Diom. Putsch. p. 315. Pronomen est pars orationis, quae posita pro nomine minus quidem plane idem tamen significat. Char. Putsch. p. 934. Pronomen est pars orationis, quae pro nomine proprio uniuscujusque accipitur, personasque finitas recipit.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

νής? (¹) Adstipulatus est ei teste Prisciano (²) Didymus in opere suo περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας, neque minus Apio, quem περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου scripsisse Athenaeus (XV, p. 680 D) refert. Qua de re quali Philoxenus, qui et ipse de lingua romana librum composuit, usus sit judicio assequi non possumus (Schol. Od. 7, 90, Et. M. s. v. κορώνη). Obtinuit vero illa opinio apud posteriorum aetatum grammaticos, id quod clare demonstrant Bekk. An. p. 1184; Cram. Ox. IV, p. 174, 7.

(¹) Bekk. An. p. 25, 24 αὐθιγενής σημαίνει δὲ τὸν γνήσιον καὶ μὴ ἀλλοδαπὸν μηδὲ νόθον. p. 463, 10 αὐτόχθων, γνήσιος.

(²) Prisc. Putsch. p. 1347. Teste Didymo, qui hoc ponit ostendens in omni parte orationis et constructionis analogiam Graecorum secutos esse Romanos.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf